

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
18 MAART 1932 - No. 42

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D



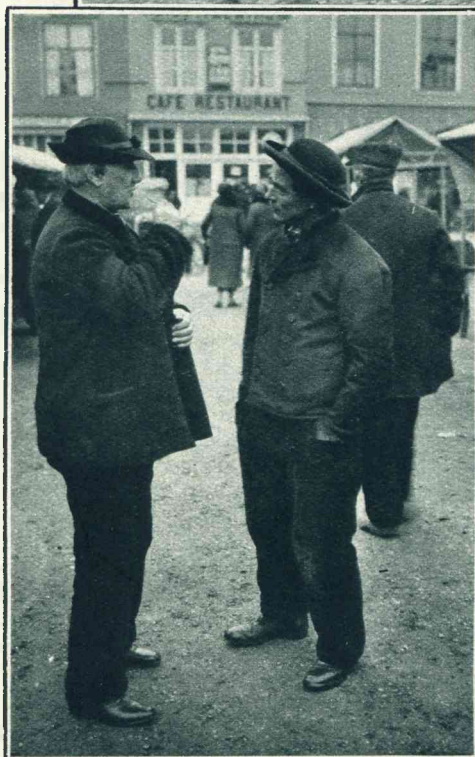
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR



VOORJAARS-IDYLLE OP WALCHEREN



Laten we om te beginnen vaststellen, dat het een elegant dopje is, dat onze boeren dragen.

Wij, mannen, zijn tegenwoordig diep te beklaagen. Koningin Mode heeft niet meer genoeg aan de vrouw; ze wil ook heerschappij uitoefenen over den man, en deze heeft zich maar weer al te gemakkelijk laten inpalmen. En niet voor het eerst in de geschiedenis! De pruikentijd zou daarvan meer kunnen vertellen. Maar in dien tijd waren er velen, die niets anders hadden te doen dan aandacht

Gelukkig dan zij, die een onveranderlijk costuum dragen, en voor wie het kleeding-probleem niet bestaat... wat inmiddels zelfs bij den Zeeuwschen boer niet meer opgaat „im grossen Ganzen.“ Op dit plaatje zien we, hoe zelfs de boerendracht verandert en varieert.

HET GEHEIM VAN DEN Zeeuwschen Hoed



besteden aan hun kleding. Nu is dat anders. Ons leven is zoo druk geworden, dat we geen tijd meer hebben om eens op ons gemak te overwegen, wat we vandaag zullen aantrekken. We nemen wat het dichtst bij de hand is. Maar koningin mode laat ons niet zoo gemakkelijk los. Ze vindt steeds weer nieuwe lokmiddelen uit, om het oog te boeien. Gelukkig dan zij, die een onveranderlijk costuum dragen en voor wie het kleeding-probleem niet bestaat. Men komt er niet toe, om het boerencostuum aan te trekken, als men in de stad woont, maar hoeveel makkelijker zou het zijn!

Denkt u eens even in, hoeveel minder huiselijke twisten er zouden zijn, indien we allen een zelfde soort kleding droegen! Zeker is aan te nemen, dat de verhouding tusschen de beide sexen er beter door zou worden.

Natuurlijk zou de bonte afwisseling, die nu in de kleding bestaat, plaats maken voor een weinig boeiende eenvormigheid. Maar weegt dit niet op tegen de handhaving van het huiselijk geluk?

We dwalen af. We zouden iets willen zeggen over den Zeeuwschen hoed.

Laten we om te beginnen, vaststellen, dat het een elegant dopje is, dat onze boeren dragen. Geen enkele Stetson, die er bij haalt. Zoowel de Roomsche als de Protestantsche hoed is mooi van vorm. En ook de Walchersche pet heeft iets geestigs. Op Schouwen heeft de pet weer een andere beteek-

Zoowel de Roomsche...
...als de Protestantsche hoed is mooi van vorm.

nis. Hij behoort daar bij een bepaalden stand. Men heeft daar verschillende soorten van hoeden en petten, en iemand, die op dit gebied zeer vakkundig is, heeft me verteld, dat je aan het model en den omvang van den Schouw-schen boerenhoed kunt zien, hoeveel geld de drager er van bezit! Of het waar is, weet ik niet.

Maar in ieder geval heeft de boerenhoed een geheim. Dat zijn van die dingen, die je eigenlijk nooit opmerkt. Maar ik vraag je: wie heeft wel eens een boer met een echt kaal hoofd gezien? Ik nooit. Dat is toch merkwaardig. Men zegt altijd, dat menschen, die



Het scheren van de vellen in de Goesche fabriek.

Het persen van den vorm in den Zeeuwschen hoed.

Automatisch worden de hoeden hier ook geborsteld en opgeknapt.



In ieder geval heeft de boeren hoed een geheim. Wie heeft wel eens een boer met een echt kaal hoofd gezien?

De fabricatie van den Zeeuwschen hoed is ook uitsluitend 'n Zeeuwsche industrie. Wie zou ooit gedacht hebben, dat het mooie zwarte hoedje van witte konijnen- of grijze hazen-vellen wordt gemaakt? Oervormen van den Zeeuwschen hoed (konijnen- en kazenvellen) en van den wollen hoed, zooals die overal gedragen wordt, in onze eenigste hoedenfabriek te Goes.



veel hun hoed op 't hoofd hebben, spoedig kaal worden. Nu, wat dit betreft, slaat de boer het record. En toch: zijn haren blijven hem bijna altijd tot aan zijn dood gespaard.

Ziedaar het geheim van den Zeeuwschen hoed! Want waar zou het anders in moeten zitten? Ik geloof stellig, dat de boerenhoed een voorbehoedmiddel is tegen kaalheid.

En dit is een reden te meer, om hem algemeen te gaan invoeren.

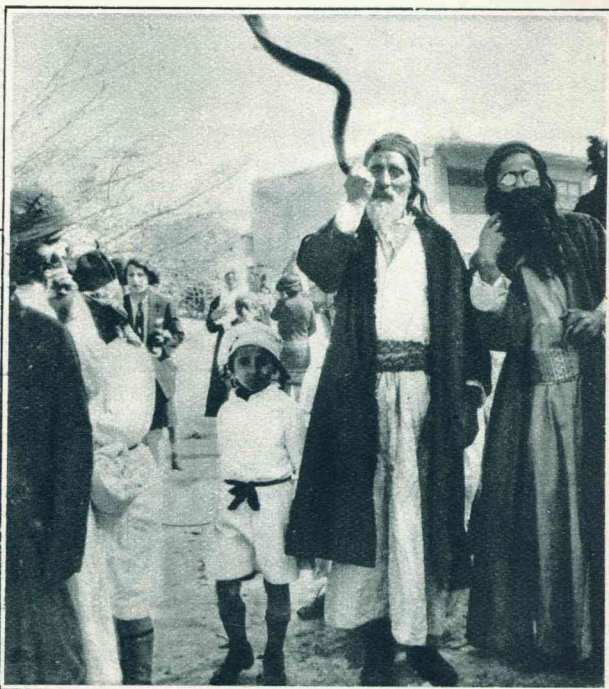
Mochten er lezers zijn, die even gauw warm lopen als ik, en over eenig kapitaal beschikken, dan zijn ze welkom. We richten dan een hoedenfabriek op, en voor het overige zullen de verenigingen van vreemdelingenverkeer wel zorgen!

Z.

„Eerste Victoria“ Poerimkoningin van Jerusalem, op het Hakkumkum'-bal. De kroon op haar hoofd is de Kumkum (theepot) uit goud en zilver.

Oostersche Joden met den Sjoofaar of Schofâr, de joodsche bazuin, het Poerimfeest aankondigend.

De Jerusalemsche jeugd op Poerimdag.



heerlijking en glorie nagebootst. In het Noorden is de veelal luidruchtige feestviering, iets als het Carnaval der Zuidelijke landen, meer van de straat naar de particuliere woningen of naar de Poerimbijeenkomsten en -bals verhuisd, zij het dan dat dit niet precies geschiedt op den avond ervoor of er na, want die worden thuis gevierd, maar op

een avond omstreeks dien datum, die voor dit jaar valt op den 22en Maart.

In Palestina echter en met name te Jerusalem viert men den Poerimdag nog op de oude, luidruchtig feestelijke manier. Er worden gecostumeerde optochten gehouden en Poerimdag is een halve maskeradedag, waarop jong en oud zich uitdossen in min of meer geslaagde historische kostuums. Onze correspondent maakte er vorig jaar eenige aardige opnamen van, welke we hier aan onze belangstellende lezers voorleggen.

S. v. Z.

POERIEM

HET LOTENFEEST

In populariteit kan geen andere Israëlitische feestdag wedijveren met „Poerim“, het „Lottenfeest“, het feest van pret en jool, het feest der vreugde. Het gaat als 't ware „onder de bedrijven door“, zooals men dat wel eens zegt. Men behoeft er z'n zaken niet om te sluiten, het leven van allen dag gaat z'n gang, maar dan in prettige, opgeruimde feeststemming, met den daarbij behoorenden feestmaaltijd: het Poerim-maal. De historische oorsprong van het woord Poerim ligt ver in den loop der eeuwen. Het stamt uit den tijd, toen het Joodsche volk, niet meer staatkundig zelfstandig, doch onderworpen aan de Grieken, de Perzen uit Perzië-Medië, behoefte had om zich zelfstandig te handhaven. In den burcht Susan leefde toen een Judeeër, Mordochai geheten, die van hooge afkomst was. Deze kwam in verzet tegen de dwangmaatregelen van Haman, den vazal van den Perzischen koning. En dit persoonlijke conflict tusschen Haman en Mordochai groeit uit tot een onverwachte bedreiging voor het geheele volk van Israël. Haman, de geweldenaar, stelt zich niet tevreden met Mordochai als slachtoffer van zijn Perzischen trots en overdreven koningsgezindheid. Hij verlangt het leven van alle Joden in de honderdzevenentwintig gewesten des konings. En zoowaar: hij zal er vrij over mogen beschikken. Bij loting wordt de dag van de uitroeiing vastgesteld: het zal zijn de 14e Adar. En vandaar de naam Poerim, het Perzische woord voor „lot“.

Maar de toelag mislukt! Door toedoen van de schoone Hadassah, — 't pleegkind van Mordochai — die als koningin Esther leeft in het paleis van den koning, wordt de pogrom door den koning herroepen en de aanstoker hiertoe, Haman zelf, opgeknoopt.

Vanzelfsprekend heerschte hierover groote vreugde onder de Joden, en werd deze redding feestelijk gevierd, met echt Oostersche levendigheid.

De viering van het Poerimfeest is in overeenstemming met de vorgeschetste gebeurtenissen: de dag tevoren is een Vastendag, de Vastendag van Esther. Esther toch en de bedreigde Judeeërs

De dikste baby van Jerusalem in haar Poerimkleedje.



„Koningin Esther“ zooals ze in den gecostumeerden optocht door de straten trok.

in Susan en overal hebben óók gevestigd, voordat Esther den critieken gang naar den koning ondernam. Des avonds begeeft men zich ter Synagoge, waar de Rol van Esther voorgelezen wordt.

Het Poerimmaal, den volgenden dag, is een feestelijk maal, dat in elk Joodsch gezin naar vermogen gevierd wordt. Er hoort ook wijn bij, als het kan, en er is een bijzonder Poerimgebak, de Kiechelich, of door het harde bakken gekrulde dunne koekjes. De armen moeten op Poerim extra bedacht worden.

Natuurlijk leent een feest als Poerim zich tot allerlei pret en jool. In de groote steden waren de Jodenwijken vroeger vol van maskeradegrappen. Verkleede Poerimgangers solden met de pop van Haman, Mordochai en Esther werden in hun ver-



Een jonge Joodsche Strijder met schild en zwaard.



Gezicht op Spandau, de voormalige „Duitsche portemonnaie“.



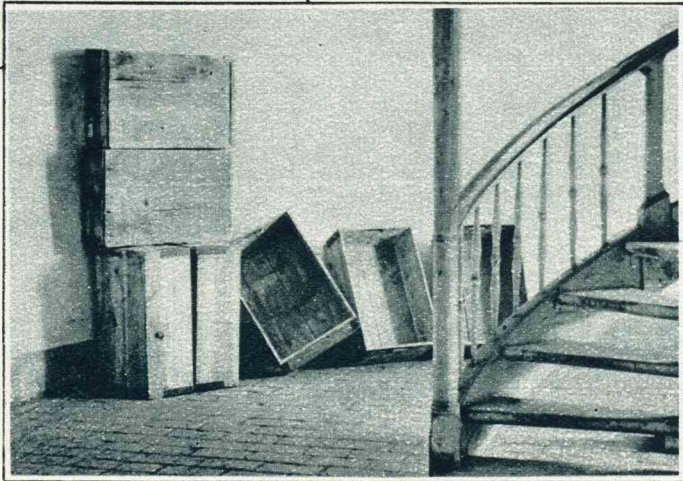
Een beambte van den nachteigheidsdienst vernangt het garnizoen van meeler. Er valt geen schat meer te bewaken.



De geweldige kluisdeur, die door drie man moest worden geopend wilde men een blik kunnen slaan in de schatkamer.

Maar de bezoekers, die naar binnen kijken . . .

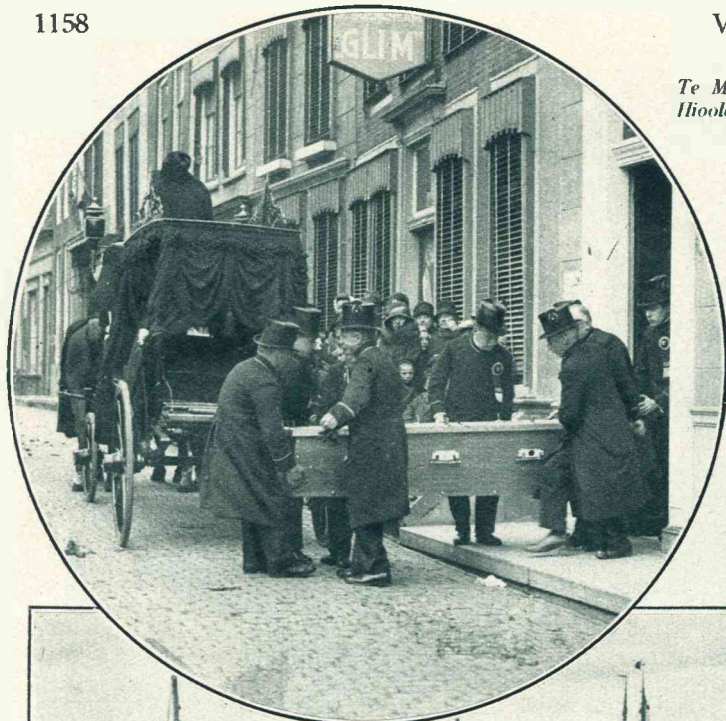
. . . zien niets dan leege kisten.



DE LEEGE PORTEMONNAIE

Het Duitsche stadje Spandau viert zijn zevende eeuwfeest met opgewektheid en goeden moed. En toch . . . Spandau, dat eerst trotsch was op den bijnaam „Duitschlands portemonnaie“, verdient dien eeretitel niet meer. De portemonnaie is namelijk leeg en plat. Toen in 1871, na het beindigen van den Fransch-Duitschen oorlog, de jonge Fransche Republiek 120 miljoen goudfranken als oorlogsschatting moest betalen, borgen de Duitschers deze, voor die dagen kolossale som, op, in 120 kisten, welke ieder één miljoen franken bevatte. Om de kisten heen werd een vesting met een zwaren toren gebouwd en een garnizoen van 1800 man bewaakte den schat. De tijden zijn wel veranderd. De overwinnaars van eens zijn de overwonnenen van nu; en thans is het Duitschland, dat zucht onder 'n enorme oorlogsschuld — zoo zwaar, dat 't die niet kan betalen. En de „gouden vesting“ is niet meer dan 'n bezienswaardigheid.

Te Middelburg had op Dinsdag 8 Maart de begrafenis plaats van notaris Hooien, bekend ingezetene van Middelburg, die aldaar plotseling was overleden.



Als te Scherpenisse een schip met steenen wordt gelost. Naast de werkers treft men er ook altijd enkele nieuwsgierigen.

Zeeuwsch Nieuws

De toch altijd boeiende visschershaven te Breskens.



Vijf geslachten van de familie Schrier te Coijnsplaat. Bet-overgrootmoeder telt 89 jaar en verheugt zich nog in een uitmuntende gezondheid.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat in de afgelopen maand op de Rijkspostspaarbank weer vijf en zeventig duizend gulden meer is ingelegd dan terugbetaald.

Het twiifelachtig veronderstellinkje, dat Paulus Potter in Middelburg geboren is, begint aan waarschijnlijkheid te winnen.

Uit Vlissingen vernamen wij, dat een Walchersche landbouwer, die dezer dagen een nieuw kunstgebit in gebruik had genomen, bij den tandarts terugkeerde met het verzoek om den oogtand er uit te breken. Hij wilde een plaatsje hebben waar zijn „pupe“ in hangen kon!

Een declamator, die te Goes een verrukkelijke ode aan de Lente voorgedragen had, is op zijn terugtocht door de sneeuw het pad bijster geraakt en met zijn autootje bij Kapelle in een sloot gereden.

Dat komt al van dat te groot optimisme!

Gedeputeerde Staten van Zeeland hebben vernietigd een besluit van den St. Maartendijkschen raad, waarbij aan iemand het raadslidmaatschap onthouden werd, omdat hij een gemeentewoning huurde.

Het wonen in een gemeentelijk huis maakt niemand tot ambtenaar, wel het staan aan de gemeentelijke ruif.

Wij vernamen uit Oud Vosmeer, dat een leerling van den Vrijwilligen landstorm, bij de oefeningen met het geweer, door de klep van zijn pet heeft geschoten.

Wanneer dit schutterig jongmensch voortaan op zijn hoofddekkel mikt heeft hij misschien kans in de schijf te schieten.

Te Biervliet heeft een oneerlijk mensch twee zakken tarwe, ieder wegende tachtig kilogram, van den graanzolder eens eerzamen landbouwers gestolen. De politie gelooft, dat de dief een valschen sleutel in zijn bezit moet hebben gehad. Wij weten bovendien zeker dat hij een sterke ruggegraat heeft.

Uit Middelburg seinde men ons, dat de vrachtauto van de Zeeuwsche kolenmaatschappij, door een ongelukkige manoeuvre van den chauffeur, bij een winkel de stoep op- en den kelder in-reed.

De auto's van maatschappijen schijnen dezelfde neiging te krijgen als aandelen van maatschappijen: ze „kelderen“ gaarne!

Ook op Noord-Beveland heerscht groot watergebrek, meldt men ons.

Ter geruststelling van schippers zij meegedeeld, dat er om Noord-Beveland nog genoeg water staat.

Te Waarde zijn er uit een opslagplaats niet minder dan vijf-en-twintig hectoliters uien gestolen. De gemeenteveldwachter loopt met een politie-hond door het dorp. Geen huismoeder in Waarde durft nu uien te braden of te stoven, uit vrees, dat de geur verdenking wekt bij het speurend paar.

Tot de volgende week, dames en heeren!

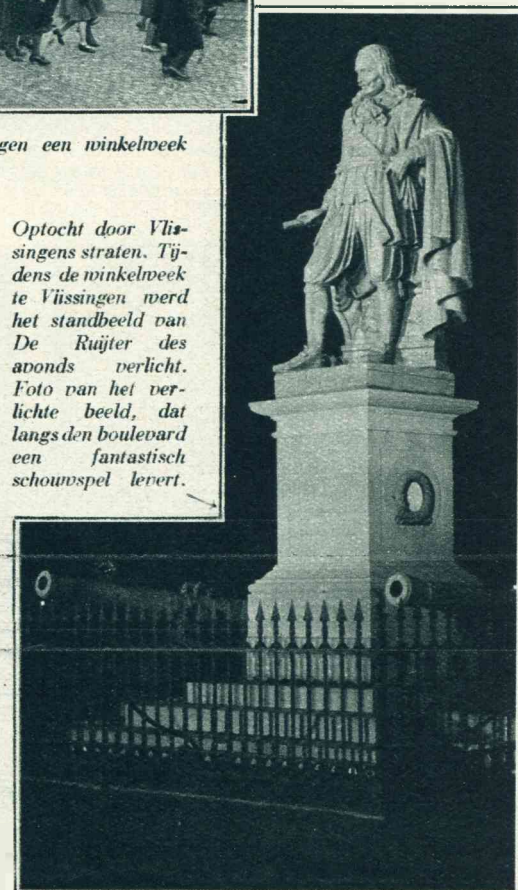


Winkelweek te Vlissingen. Van 11 tot 19 Maart wordt te Vlissingen een winkelweek georganiseerd, waaraan verschillende attracties werden verbonden.



Voor de jongens was de attractie tijdens de winkelweek de linten-wedstrijd, waarbij de lengte van de in de etalages opgehangen linten moest worden geschat.

Optocht door Vlissingens straten. Tijdens de winkelweek te Vlissingen werd het standbeeld van De Ruijter des avonds verlicht. Foto van het verlichte beeld, dat langs den boulevard een fantastisch schouwspel levert.





Maart zaaitijd. Nauwelijks is de sneeuw gesmolten, of de zaaimachine verschijnt op het land. Kiekje onder Lenedorp.

Kom Turk! Een rustig oogenblik op een boerderijtje nabij Kapellebrug.



Een tooneeltje in Middelburgs straten, dat ons aan den zomer herinnert.

De Voorstraat te St. Annaland met haar vele mooie geveltjes.



IN STAD

Pier zou d'r is goed van neme,
en ie gieng 'n dag nae stad.
In 'et groatst café zou t'n 's
goed gaen ete, centen zat!
En 'um kam tae in zo'n kaemer
mie vee lampen en vee goud.
Toeg, doch Pier, ie wou 't nie zegge,
mae 'um was toch wè benauwd.
Naessen 'um zat een meneertje
Mie 'n opgelaeye bord.
Wà zit die dae noe te vreten?
doch toen Pier; 't lieken wè gort!
En de kelder stieng te wachten.
Pier wis nie wà t'n mos doen;
zat mie 't schaemroad op z'n kaeken,
docht: kon 'k wig mae, mie fesoen.
Eindlieng most t'n toch wà zegge
Um wiest nae 't meneertje, zeit:
Gee mien òk mae gauw 'n stiksje
liek à dà die vint daer 'eit!

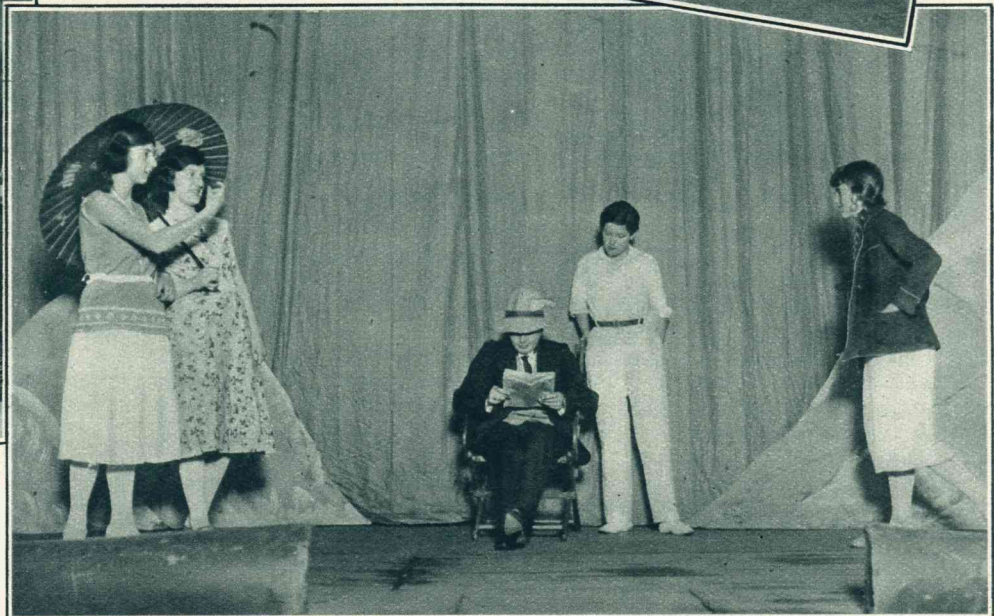


Te 's Heerenhoek werd op 9 Maart een bazar geopend ten bate van de restauratie van de Heroormde kerk. Foto van de mededevenderken bij de opening.



De vereeniging van leerlingen der Middelbare Meisjesschool „De Kubicke Meter" te Middelburg gaf een opvoering van het blijspel „Marijke". Een moment uit het eerste bedrijf.

Een aardig tooneeltje in het tweede bedrijf van het blijspel „Marijke", onder groote belangstelling door „de Kubicke Meter" te Middelburg opgevoerd



*Spaart oogen en stroom met Philips „Argenta”
en denkt er aan „100 watt is pas wat”*

„Als't een jongen wordt”

– zei vader,



„Ik schreef Kalzan aan mijn vrouw voor gedurende haar zwangerschap en mijn zoontje is ongetwijfeld een prachtkerel. Mijn vrouw blijft Kalzan gebruiken, teneinde de borstvoeding rijk aan kalk te maken.

„Ik raad het gebruik van Kalzan tijdens zwangerschap geregeld aan”

schrijft een Engelsch geneesheer.

„zal ik een man van hem maken”, en zoo over zijn avondblad stelde hij mijn heele loopbaan vast. – Maar droomende van de toekomst vergat hij de feiten van het oogenblik. Juist iets voor een vader! Moeder, daarentegen was heel verstandig. Zij glimlachte – en begon van dien dag af geregeld Kalzan te gebruiken. Want, overlegde zij, jongen of meisje – vóór alles moet het een gezonde, krachtige baby zijn. En zij wist, dat het dagelijksche voedsel veel te weinig kalk bevat om in de behoeften van moeder en kind te voorzien. Zonder Kalzan zou ik gevaar lopen een zwak, nerveus en lastig kind te worden. En wat zou er van al vader's plannen terecht komen bij een zwak poppetje met Engelsche ziekte? Nu vraag ik U!

**Vraag
gratis
monster**



Wij zenden U gratis een monsterbuisje Kalzan met interessant boekje over den invloed van Kalzan op de gezondheid van moeder en kind. Zend ons nog heden deze coupon. VUL IN:

Naam

Adres

Zenden aan: N. V. A. WULFING & Co.,

Oosteinde 1-3, Amsterdam (C.)

ⓑ 2

Kalzan is een Kalkvoedsel. Het bevat de voor de verwachtende moeder zoo noodzakelijke kalk, in smakelijken, gemakkelijk verteerbaren vorm. Kalzan zorgt niet alleen, dat baby gezond en krachtig zal zijn, met rechte beentjes en een sterk gestel, maar het beschermt tevens de moeder tegen de gevreesde verschijnselen van kalktekort in het lichaam, zooals: veelvuldige hoofdpijn, onpasselijkheid, tandbederf, haaruitval, en overmatig verlies van bloed.

Blijf Kalzan ook tijdens de borstvoeding gebruiken, want baby's lichaampje heeft zeer veel kalk nodig voor zijn groei en ontwikkeling. En bedenk, dat in dezen tijd de grondslag gelegd wordt voor zijn gezondheid in latere jaren. Een zwak gebit, b.v. is vaak terug te voeren tot kalkgebrek vóór en na de geboorte.

Behoud Uw jeugd en frischeheid – verzeker baby een krachtig gestel met

KALZAN

Het Kalkvoedsel.

In alle Apoth. en Drog. à f 1,25 en f 2,25 per verp.

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Een vrouw uit mijn eigen land zou het in Europa niet uithouden," gaf hij ten antwoord.

„Maar als ge voornemens zijt in Europa te blijven, kunt ge toch een Europeesche trouwen?" hernam Paul.

„Zooals mijn vader?" vroeg de ander peinzend.

„Is uw vader met een Europeesche getrouwd?" viel Paul verrast uit.

„Ja, hij huwde vorig jaar een Circassische. Haar ouders kwamen uit Azië naar Stamboul, waar zij werd geboren en opgevoed. Ik heb haar zelf voor mijn vader gekocht en naar Tripolis gebracht. Zij is nog jong, maar zij leeft zeer gelukkig met mijn vader. Allah heeft hen gezegend en gegeven...."

„Dat is een voorbeeld ter navolging, Sidi Moulay," hernam Paul. „De keus zal u niet moeilijk vallen.... tenzij u wacht op de rechte vrouw...." besloot hij glimlachend.

Den Arabier aanziende, trof hem plotseling een uitdrukking in diens oogen die hem pijnlijk aandeed en toen Moulay het hoofd boog en „In Sh'Allah" (Als God wil) mompelde, begreep Paul dat hij een gevoelige snaar had aangeraakt en verontschuldigde hij zijn vragen.

Met een pijnlijken glimlach en een afwerend handgebaar sneed de Arabier zijn excuus af en Paul haastte zich het gesprek op iets anders te brengen. Samen reden zij een oogenblik later het wagenpark uit en om het Valkhof heen een buitenweg op. Zij hadden nog maar eenige minuten gereden toen de Arabier zijn waarschuwend: „Oäh" liet hooren.

Paul wiens gedachten waren vooruitgelopen naar het onderhoud dat over zijn levensgeluk beslissen zou, schrok uit zijn gepeins op en keek hem verast aan. Moelay wees hem terzijde van den weg en tot zijn verwondering zag hij, voor een buitenherberg, den leeuwenoppasser staan, onvast ter been en met dreigend opgeheven vuist.

„n Jinni," viel de Arabier verachtelijk uit, „een duivel en nu alweer dronken. Moge Allah hem...."

Op het laatste oogenblik hield hij zijn verwensching in en zijn paard de sporen gevend, galoppeerde hij zwiingend verder.

HOOFDSTUK XVIII

EEN AANZOEK EN EEN ANTWOORD

Nadat Paul het met zichzelf eens was geworden omtrent den aard van zijn gevoelens voor het meisje dat zoo onverwachts in zijn leven gekomen was en nadat hij besloten had haar te vragen zijn vrouw te worden, was er voor een afwijzend antwoord van Tine nooit plaats geweest in zijn gedachten. Vertrouwend op de verzekering van Moelay, dat er geen enkel beletsel voor een verbintenis met Tine bestond, kwam een weigering uit haar mond hem zoo ongerijmd en ondenkbaar voor, dat hij er geen oogenblik bij had stilgestaan.

Toen hij echter aan de lunch naast het meisje gezeten was en haar van terzijde gadesloeg, werd zijn vast vertrouwen op een instemmend antwoord op de vraag, die hij op het punt stond te doen, plotseling gereduceerd tot de kleinste mogelijke verwachting. Tine gebruikte zwiingend en bedrukt haar maaltijd en was zoo geheel in haar gedachten verdiept, dat zij de gesprekken zonder de minste belangstelling langs zich heen liet gaan. Haar nerveuze bewegingen en dwalende blikken verrieden onrust en agitatie en het viel Paul plotseling in, dat deze stemming niet de goede kon zijn van een meisje, dat een liefdesverklaring verwacht en voornemens is het aanzoek met een gelukkig „ja" te beantwoorden.

Onder den indruk van haar vreemde houding en langzamerhand vervuld van vrees voor een weigering, wachtte hij terneergeslagen het einde van den maaltijd af en slaakte hij een zucht van verlichting toen hij Farber eindelijk zag opstaan. Ten prooi aan een groeiend ongeduld, wachtte hij in zijn wagen den vastgestelden tijd voor de wandeling af en met een gevoel alsof hij koorts had, begaf hij zich eindelijk tegen twee uur naar Tine's compartiment. Het meisje kwam hem in het wagenpark reeds tegemoet en het eerste wat hem opviel was een vastberaden trek op haar bleek gelaat, die hem plotseling zekerheid gaf, dat zij het met zichzelf omtrent het een of ander, dat haar tot nu toe had doen twifelen, eens geworden was.

Hij naderde haar met een vertrouwelijken glimlach en ging daarop zwiingend naast haar voort, het Kelfkensbosch over en het Valkhof op. Bij het uitzicht over de uiterwaarden van de Waal bleven zij onwillekeurig even staan en sloegen vervolgens den weg naar Berg en Dal in.

Het was een prachtige herfstmiddag en weldra liepen zij links en rechts tusschen het stervend groen en goud van het bosch, dat de lucht met balsemische geuren vervulde en de wandeling tot een groot genot maakte. Aanvankelijk spraken zij over dingen van den dag, zorgvuldig hun woorden kiezend, om niet aan gevoelens te raken, die eenige inleiding noodzakelijk maakten. Eerst toen zij dwalend door het heuvelachtig terrein een hoogte hadden beklommen en zich hadden neergezet om te rusten, schenen zij beiden zich te herinneren met welke voornemens zij waren uitgegaan. De rust om hen heen maakte hen stil en vestigde hun aandacht op de omgeving, die zij zwiingend bewonderden.

Paul's blik bleef tenslotte op Tine's gelaat rusten en een zacht, droomerig licht in haar oogen bespeurend, riep hij haar met een enkel woord tot de werkelijkheid terug.

„Tine"....

Het meisje sloeg een bedroefden blik naar hem op, die hem plotseling de hoop, die hem gedurende de wandeling opnieuw had vervuld, weer ontnam.

„Heb je begrepen waarover ik je dezen middag wilde spreken, meisje?" vroeg hij zacht.

„Ja, ik heb het begrepen, Paul, en ik had nog wel zoo gehoopt...."

No. 10

Zij zweeg met een zucht en hij drong aan: „Wat had je gehoopt, liefste?" Het was voor de eerste maal dat hij haar zoo noemde en even trilde haar gelaat van een vluchtige ontroering.

„k Had gehoopt dat dit ons bespaard zou zijn gebleven," vulde het meisje bedroefd aan.

Paul liet zich plotseling gaan en hartstochtelijk viel hij uit: „Waarom zou je hopen dat het mooiste en liefste in je leven je bespaard zou blijven, Tine?"

Zij opende haar mond voor een antwoord, maar Paul deed geen moeite meer zich in te houden en haar hand in de zijne nemend, vervolgde hij opgewonden: „Liefste, je moet het toch allang geweten hebben, dat ik van je houd. Ik houd van je vanaf het eerste oogenblik, geloof ik, dat ik je zag. Nooit heb ik vermoed hoeveel vreugde en voldoening ik er nog eens in zou vinden een vrouw te kunnen verzekeren dat mijn hart haar geheel toebehoorde. De gevoelens die jij in mij hebt gewekt, heb ik nog nooit in m'n leven gekend. Ze zijn zoo mooi en teer, dat ik er niet aan twifelen kan of het is liefde, die me voor jou vervult. Reeds een dag nadat ik je had leeren kennen, voelde ik dat ik in jouw bezit mijn hoogste geluk zou vinden. Ik heb lang gearzeld voor ik je dit heb durven bekennen en nu, vandaag, was er zoóveel dat me drong. Je weet nu, liefste, dat mijn levensgeluk van jou afhangt en.... en...."

Haastig, nu en dan onsamenhangend had hij gesproken, alsof van de haast waarmee hij zijn hart uitstortte haar toestemmend antwoord afhing. Nu zweeg hij, omdat hij geen weg uit zijn woorden meer kon vinden en bijna angstig keek hij het meisje aan. Haar oogen verrieden zooveel gelukkige ontroering, dat alles wat hem zorg had gegeven en hem gekweld had, plotseling uit hem werd weggenomen. Beter en zuiverder dan woorden drukte haar gelaat uit wat hij voor haar beteekende en er lag een oogenblik zooveel stil en aandoenlijk geluk in haar trekken, dat Paul zich reeds zeker waande van de overwinning.

Er bleef een diepe stilte tusschen hen hangen maar plotseling ontspande zich Tine's gelaat en toen zij de oogen opsloeg, zag Paul een paar tranen aan de oogwimpers beven. Haar trillende lippen verrieden hoe geweldig de strijd was die in haar hart woedde en bij de gedachte daaraan kwam het hem voor alsof er een groot, zwart gordijn voor hem werd neergelaten. Maar toch gaf hij het niet op, hij kon en wilde niet gelooven aan wat haar zwijgen beteekenen moest.

„Tine.... toe liefste...." smeekte hij.

Smartelijk bewogen boog het meisje het hoofd. „Het kan niet.... het.... mag niet, boy...."

Onbewust legde zij al haar teederheid voor hem in haar stem en dit ontroerde hem sterk.

„Het kan niet, het mag niet?" herhaalde hij heesch, „waarom dan niet, lieveling?"

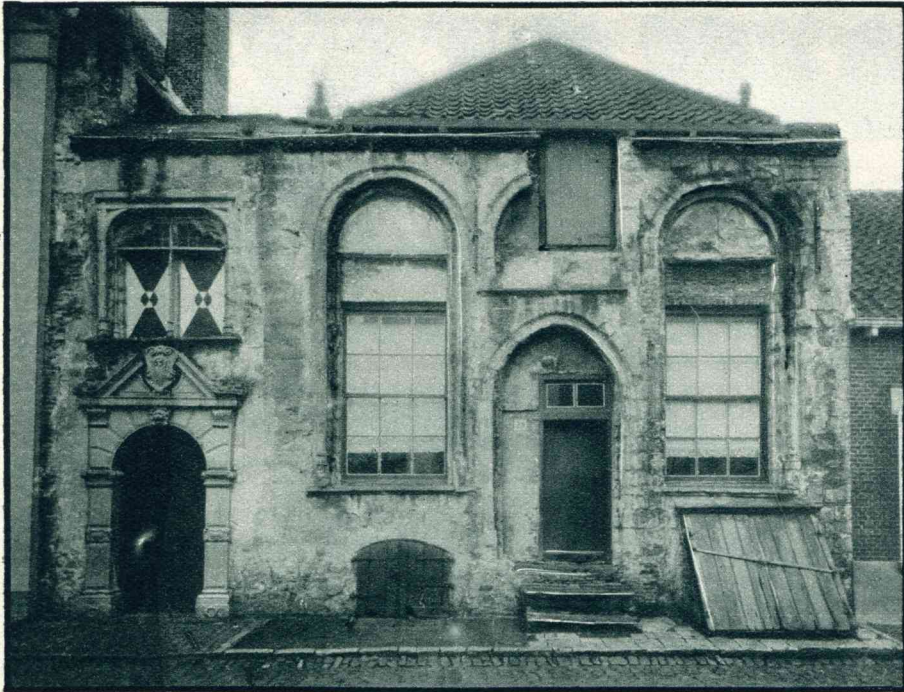
Terwijl hij sprak, schenen zijn schouders in te zakken onder den last van haar antwoord. Tine zag het en het vervulde haar plotseling met een zoo groot medelijden, dat zij er de kracht uit wist te putten terwille van hem sterk te zijn. Vlug begon zij te spreken, alles in haar geest terugroepend, wat zij zich sinds den morgen had voorgenomen hem te zeggen. Maar de woorden, die zij drie- vier malen had gerepeteerd, wilden haar niet over de lippen komen en al wat ze sprak welde op uit haar hart.

„Neen, het kan niet, heusch niet, Paul. De hemel weet hoe gelukkig ik me zou voelen als ik anders mocht spreken, maar het is onmogelijk! O, ik heb zoo gevreesd voor dit oogenblik en toch ben ik ondanks alles zoo blij dat het gekomen is. Dit oogenblik vergoedt veel van jaren vol leed en aet zal een lichtende herinnering en troost voor me zijn in de donkere uren die nog komen zullen. Dat ik, die dit aan jou te danken heb, jou in ruil daarvoor dit groote leed moet aandoen, pijnigt me meer dan al het verdriet, dat ik in mijn leven tot op dezen dag ondervond. Maar geloof me, Paul, dat ik je geen ander antwoord kan geven. Door slechts aan mijn eigen geluk te denken zou ik anderen hopeloos ongelukkig maken...."

„Maak je mij nu dan niet ongelukkig?" viel hij haar schor in de rede. „Zeg me dan toch liefste wat er is, dat...."

„Dat mag ik je niet zeggen," viel het meisje wanhopig uit. „Het is mijn geheim niet, maar wees ervan overtuigd dat ik met mijn weigering ook jouw geluk op het oog heb.... als ik me nu vergat, zou ik je voor altijd ongelukkig maken...."

Er kwam een weeke klagende trek om haar mond en haar woorden deden Paul dwalen in een doolhof van gedachten. Zijn heele leven was zijn liefde voor dit meisje en die liefde voelde hij na haar weigerend antwoord zoeter en krachtiger dan ooit tevoren. Hij had Tine al zijn gevoelens blootgelegd en hij was er zeker van dat hij werd bemind. Voor een eenvoudig, onbedorven hart als het zijne, dat alle sluiptwegen schuwde, was het onmogelijk te begrijpen wat ter wereld machtiger kon zijn dan hun liefde. Het geluk van anderen mocht toch niet zwaarder wegen dan hun eigen geluk en dit was immers onafscheidelijk aan hun vereeniging gebonden? Wat was het dan toch, dat hem ongelukkig kon maken, als zij de inspraak van haar hart volgde en zich aan hem toevertrouwde?



Vervallen grootheid te Sluis, Zeeland.

WAT EENS EEN IMPOSANT BOUWWERK WAS, UIT DEN JARE 1651.

„Zeg me wat het is in je leven, dat we samen niet zouden kunnen overwinnen,” viel hij plotseling smartelijk uit.

„Dat kan ik niet, Paul!” herhaalde het meisje, wanhopig over zijn aandringen.

Als venijnige angels staken hem plotseling de woorden van zijn moeder, de insinuaties uit de anonieme brieven en de geheimzinnige betrekking, waarin het meisje tot den dronkaard stond. Het in ieder menschenhart sluimerend gevoel van jaloezie ontwaakte plotseling krachtig. Met een snelle beweging beide haar handen grijpend, keek hij het meisje vast in het smartelijk vertrokken gelaat.

„Zeg het me!” viel hij ruw uit, zichzelf vergetend. „Zeg het me, is er iets, wat dan ook... iets in je familie... in je eigen leven, waarvoor je je oogen moet neerslaan?”

Hij zag Tine ineenkrimpen als onder een zweepslag en hij begreep dat hij haar tot in het diepst van haar ziel gekwetst had.

„Vergeef me...” stamelde hij, „ik... ik wil niets weten, niets, hoor je! Ik ben een dwaas, een bruto...”

„Stil, stil...” weerde zij af met betraande oogen. „Ik heb je niets te vergeven. Ik heb het aan 't leed, dat ik je toebreng verdiend, dat je me nog tienmaal meer pijn doet. Kijk me niet zoo aan, Paul,” vervolgde zij smeekend, toen hij een wanhopigen blik op haar richtte. „Leg je er nu toch bij neer, het dient nergens toe nog langer aan te dringen... ik word zoo moe door me te verzetten...”

Zachtjes maakte zij haar handen los en wischte haar tranen af. Paul aanziende, zag ze plotseling weer dien harden glans van zooeven in zijn oogen komen en sneekend hief ze haar handen op.

„Dring niet meer aan, Paul, mijn... mijn wanhoop zou me ertoe brengen je een leugen te vertellen en...”

„Een leugen?” viel hij haar barsch in de rede. „Zeg me slechts de waarheid, de waarheid...”

„Ik kan niet, nu weet je 't toch?” barstte het meisje los. Zachtjes begon ze te snikken, terwijl Paul opstond en besluiteloos weer ging zitten.

„Zeg me dan een ding, Tine,” verzocht hij met schorre stem, geroerd door haar tranen. „Zeg me of er hoop is... één, één enkele kans...”

„Neen, nu niet en nooit, nooit!” riep zij handenwringend uit. „Tracht je ervan te doordringen en aanvaard het als iets dat onafwendbaar is. Probeer dit te vergeten, alles te vergeten... Wat tusschen ons gegroeid is of in ons gegroeid is, hebben we geen van beiden kunnen voorkomen... Je moet... niet slecht van me denken... niet gelooven dat ik heb gespeeld met je liefste gevoelens. Hoewel het me oneindig veel verdriet doet je zooveel pijn te hebben gedaan, ben ik er den hemel dankbaar voor dat ik tenminste eenmaal in mijn leven de liefde heb leeren kennen... We moeten dit vergeten, Paul... Nu doet het even pijn, maar de tijd zal de smart verzachten en eindelijk zal ze geheel verdwijnen. Eens zal je leeren van een ander te houden en...”

„Nooit!” wierp hij haar met schorre stem tegen.

„Je moet leeren van een ander te houden, Paul,” hernam het meisje vastberaden, zichzelf met geweld beheerschend. „Je moeder... zij zal wenschen dat je je een gezin sticht... Dat... dat meisje, weet je, die jongedame, die je in Arnhem bezocht... ik heb opgemerkt hoeveel zij van je hield en zij zal je meer kunnen geven en je leven mooier kunnen maken dan ik, een meisje van eenvoudige afkomst, ooit zou kunnen doen.”

Haar stem klonk warm en teeder als voelde zij niets van de pijn in haar eigen hart. Toen Paul bleef zwijgen, waagde zij het een blik naar hem op te slaan en bewogen door zijn smartelijk gelaat, ging zij voort hem te troosten, hoewel zij niet vermoedde dat elk van haar woorden 'n pijniging voor hem was.

„Zelfs als het je onmogelijk zou zijn dit te vergeten, behoef je nog niet ongelukkig te zijn, Paul. We kunnen van elkander houden zonder dat iemand het ooit weten zal. Die liefde zal ons nooit teleurstellen en zij zal mooier en kostbaarder zijn dan wanneer we samen waren. Zij zal ons beschermen tegen alles wat leelijk is in het leven en zij zal je aansporen het beste te geven wat in

je is en het mooiste van je leven te maken dat er van te maken is. Je moet trachten je boven dit leed en deze teleurstelling te verheffen, ik wil altijd aan je blijven denken als aan iemand die tevreden en gelukkig is...”

„Maar dit is voor het eerst in mijn leven en ik zal zoo hopeloos verlaten zijn,” liet hij zich klagend ontvallen.

„Neen, je zult nooit alleen zijn, Paul,” wierp zij hem tegen, diep getroffen door den smartelijken klank van zijn stem. „Ik zal nooit ophouden aan je te denken en in den geest zal ik alles met je deelen, niet alleen je smart, maar ook het geluk dat voor je komen zal. Heusch boy, je moet probeeren je over je leed heen te zetten... 't is beter zoo, veel beter zoo...” eindigde het meisje, terwijl ze in een opwelling van wanhoop, die volkomen in tegenspraak was met haar woorden, zenuwachtig haar handen samenwring.

Hoe diep getroffen ook, had Paul alles wat het meisje tot hem had gezegd, woord voor woord in zijn hart geprent. Zijn ziel boog zich voor den glans van haar karakter, maar juist het bewustzijn hoe hoog zij stond, deed hem voelen dat alles uit zijn leven met Tine van Staveren verdwenen zou zijn.

„Wil je me een ding beloven, liefste?” viel hij plotseling uit met een nieuw hoopvol licht in zijn blik. „Wil je me beloven mij direct te waarschuwen, als de moeilijkheden, die nu tusschen ons staan, verdwenen zullen zijn?”

Een glans van geluk verhelderde voor een oogenblik Tine's gelaat, maar onmiddellijk bedwong zij zich. Haar antwoord doofde het laatste vonkje hoop, dat weer in zijn hart was komen gloriën.

„Die moeilijkheden zullen nooit verdwijnen, Paul,” antwoordde zij bedroefd en met ernstigen nadruk. „Alles zal blijven zooals het is, schep je dus terwille van je eigen rust geen illusies dat ik ooit, ooit vrij zal zijn.”

„Toe, sluit niet alle deuren die me toegang tot je kunnen geven, liefste,” drong hij aan, „beloof me dan, dat je me direct zult roepen als je ooit een vriend, een raadgever noodig zult hebben. We zullen van elkander scheiden en ik zal je uit het oog verliezen. Je hebt me gesproken van duistere uren die voor je komen zullen en dagen en nacht zal ik me bezorgd maken voor je lot. Het zal zoo'n groote geruststelling voor me zijn, te weten dat je me zult waarschuwen als je in gevaar verkeert.”

„Goed, ik beloof het je, als ik ooit in ernstige moeilijkheden zal komen, zal ik je vragen me te helpen, Paul,” stelde zij hem fluisterend gerust.

Met een smartelijken glimlach boog hij het hoofd. Wat zij hem nu beloofde was hem een oogenblik geleden nog zoo veel voorgekomen. Nu leek het hem plotseling niets, minder nog dan een kruimel brood van een tafel vol overvloed voor een hongerig mensch.

„We moeten heengaan, Paul,” verbrak Tine zijn wanhopigen gedachten-gang.

„Ja, we moeten heengaan,” herhaalde hij werktuiglijk, doch roerloos bleef hij zitten. Nu was dus alles vervlogen, stormde het door zijn hoofd. Morgen zou hij haar van weggaan, het zou te veel pijn doen nog langer in haar nabijheid te blijven. Hij zou heengaan en hij zou eenzaam staan in het leven als nooit tevoren. Niets bleef hem over van zijn droomen dan de herinnering aan de tranen, die zij om hem geschied had... Hij schrok plotseling terug voor de toekomst, die zich voor hem opende en opnieuw ondernam hij een poging om het meisje te overreden.

„Tine, kijk me nu eens één oogenblik aan. Denk nu nog eens aan de uren, waarin onze harten tot elkander werden aangetrokken door eenzelfde gevoel. Denk er eens aan dat ik het ben die de liefde in je leven bracht. Je was een kind toen je me leerde kennen, nu heeft het gevoel, dat ik in je deed ontbranden, je tot een vrouw gemaakt, die de poort van het leven wijd voor zich ontsloten ziet. Weet je wel, liefste, dat wat je nu afwijst, nooit, nooit meer even echt, even diep in je leven zal terugkeeren?”

„Ik kan niet, martel me toch niet zoo, Paul. Je maakt me zoo wanhopig en moe, zoo verschrikkelijk moe,” riep het meisje klagend uit.

Haar stem stierf weg met een diepen zucht, die verloren ging in het ruischen der dorre bladeren die rondwarrelden op den flauwen ademtocht van den herfstwind. Zij klonk hem in de ooren als het weeklagen van een verloren ziel in het rusteloos dwalen door de ruimte der eeuwige verwachtingen en eerst nu drong het volkomen tot hem door dat alles, alles verloren was. Met een ruk stond hij op en hielp het meisje overeind, maar voor zij gingen legde hij zijn hand op haar arm.

„Mag ik je eenmaal, eenmaal kussen, liefste?” vroeg hij smeekend.

Het verlangen, deze herinnering mee te dragen in zijn leven, was hem plotseling te machtig geworden. Tine gaf geen antwoord doch met gesloten oogen keerde zij het gelaat naar hem toe, dat nat was van tranen. Lang bleef hij haar aanstaren, als wilde hij elken trek onuitwischaar in zijn hart prenten.

„Zie je hoe ik terugschrik voor het afscheid, liefste?” vroeg hij met een hopeloozen glimlach. „Ik wacht, ik wacht, want dit is de laatste vreugde in mijn leven...”

Zij kon haar snikken niet bedwingen en stamelend bracht zij uit: „Toe, Paul, ik kan niet meer, laten we gaan...”

Hij drukte een enkelen, teederen kus op haar voorhoofd en boog 't hoofd toen als wilde hij haar danken.

„Vaarwel, liefste,” zei hij met verstikte stem.

„Vaarwel...” snikte het meisje zacht.

Met een bijna bovenmenselijke poging om zich te beheerschen, maakte hij zijn blik van haar los en het volgende oogenblik daalden zij zwijgend de hoogte af.

HOOFDSTUK XIX

IN HET AANGEZICHT VAN DEN DOOD

Na 't onderhoud met Tine was Paul vastbesloten den anderen dag naar huis terug te keeren. Het viel hem echter niet gemakkelijk voor dit onverwacht vertrek 'n aannemelijke reden te vinden. Een brief van zijn moeder redde hem echter uit de pijnlijke situatie. Bij het diner deelde hij de noodzakelijkheid mee

den anderen dag te vertrekken en zooals hij verwacht had, veroorzaakte zijn mededeeling een niet geringe verrassing. Het viel hem op, dat Erna en de Arabier een steelschen blik op Tine wierpen, die haar best deed haar pijnlijke verlegenheid te verbergen.

Farber leidde tot Paul's verlichting de aandacht van het meisje af.

„We vieren dus vanavond niet alleen Tine's verjaardag, maar ook uw afscheid,” wendde hij zich tot Paul.

De jongeman stapte luchtig-schertsend over deze woorden heen, doch hij begreep dat hij aan eenige moeilijke uren in Tine's gezelschap onmogelijk ontkomen kon. Na het diner begaf hij zich naar de stad om voor alle leden van het gezelschap een geschenk te koopen, waarbij hij opdracht gaf deze eerst den volgenden morgen te bezorgen.

Voor Tine kocht hij een juweelen tijgerlelie, die hij haar direct na zijn terugkeer in het wagenpark als verjaringscadeau ging overhandigen. Hij bezocht haar toen hij er zeker van was dat ook de ponyrijdster in den wagen vertoefde en vermeed daarmee een laatste pijnlijk onderhoud. Het meisje was zeer getroffen door dit kostbaar geschenk en spontaan verzocht zij hem, ter herinnering een eenvoudig gouden ringetje met een gesneden camée-tje aan te nemen.

Paul wist dat zij hooge waarde aan dit sieraad hechtte wijl het een geschenk van haar moeder was en juist omdat hij het als een offertje van haar voelde, nam hij het met vreugde aan. Zoowel hij als Tine dwongen zich dien avond vroolijk en opgewekt te schijnen, hetgeen hun, dank zij de luidruchtige opgewondenheid van het gezelschap, tamelijk wel gelukte.

Toen Paul zich tegen een uur in den nacht eindelijk alleen bevond, zette hij zich nog een oogenblik in zijn fauteuil voor de open wagendeuren. Zijn gedachten dwaalden onmiddellijk terug naar het schokkende gesprek van 's middags en langen tijd bleef hij, ten prooi aan verdriet en vrees voor de toekomst, roerloos zitten, totdat eindelijk het klokkenspel van de Sint Steven hem uit zijn overpeinzingen wekte en hem deed opstaan. Zijn oor ving het geluid op van krakend grint en een blik naar buiten werpend ontwaarde hij den Arabier, die na het vervullen van zijn godsdienstige ceremoniën zijn gebruikelijke nachtelijke ronde ging doen. Paul sprong uit den wagen en liep den ander eenige passen tegemoet.

„k Heb zitten peinzen en ik heb nog geen lust om te gaan slapen, Sidi Moelay, willen we nog even gaan wandelen of verlangt u naar bed?” vroeg hij den verbaasden Arabier op gedempten toon.

„Och, ik heb volstrekt geen haast om te gaan slapen, ik ga met genoeg een eindje met u mee,” antwoordde Moelay.

Zwijgend liepen zij de Burchtstraat in, die geheel verlaten was.

„Heeft het afscheid u den lust om te rusten ontnomen, meneer Paul?” verbrak de Arabier eindelijk het zwijgen.

„Neen, het afscheidnemen maakt gewoonlijk niet veel indruk op me,” antwoordde de jongeman. Hij aarzelde een oogenblik en vervolgde toen haastig: „Er was iets anders, u begrijpt het misschien wel, Sidi.”

De oogen van den Arabier lichtten even op en plotseling bleef hij stilstaan.

„Wilt u me een onbescheiden vraag vergeven, meneer?” vroeg hij met eenige spanning in zijn stem.

Paul begreep wat hij vragen wilde en met een pijnlijken trek om zijn mond gaf hij ten antwoord: „Niet noodig, beste vriend, ge moogt het wel weten: ik heb Tine vanmiddag gevraagd mijn vrouw te worden.

„Ma Sh'Allah.... en ?....” viel de Arabier uit.

„Mijn stemming zal het u al wel hebben gezegd, nietwaar? Welnu, Tine heeft me afgewezen en....”

„Waarom afgewezen?” viel de ander hem getroffen in de rede.

„Daar kan ik u helaas geen antwoord op geven. Tine heeft geweigerd zich over de reden uit te laten, hoewel ik er op aangedrongen heb. Het eenigste wat ik weet is dat er geen hoop voor me overblijft.”

Er lag een klank in zijn stem die den Arabier ontroerde. In het zwijgen dat nu volgde bemerkte Paul, dat de ander aarzelde met een vraag die hem op de lippen lag.

„Spreek gerust uit wat ge vragen wilt, beste vriend,” moedigde Paul hem aan.

Moelay haalde diep adem en struikelend over zijn woorden stamelde hij: „Vergeef me.... kon Tine misschien uw vrouw niet worden.... omdat.... omdat zij van een anderen man hield?”

„Neen, dat is het niet,” antwoordde Paul, die de beteekenis van deze vraag niet begreep, op rustigen toon. „Tine heeft me zelf bekend dat zij genoeg van me hield om mijn leven met mij te deelen. Maar er is een beletsel, waarmee het geluk van anderen gemoeid schijnt te zijn....”

Paul lette niet op den zachten klagenden uitroep die den ander ontsnapte en na een oogenblik hernam hij: „Neen, ik weet niet wat er tusschen ons staat; misschien kunt gij het beter begrijpen....”

Vragend keek hij den ander aan, maar de Arabier schudde ontkennend het hoofd.

„Neen, ik begrijp er niets van, ik.... ik vind het zeer vreemd,” antwoordde hij met schorre stem.

„Dan is het maar het beste er niet meer over te spreken, u begrijpt hoe pijnlijk....”

Een hoofdknikje van den ander deed hem zijn woorden afbreken en zijgend gingen zij voort, beiden verdiept in gedachten. In het circuspark teruggekeerd, reikte Paul zijn metgezel de hand.

„We zullen gaan slapen, mijn beste, morgenvroeg kom ik u nog wel vaarwel zeggen.”

„Ja, ja, wel te rusten, meneer van Affelen — ik moet nog even naar de leeuwen, zooals....”

„O ja,” viel Paul hem in de rede. „Nu, als ge 't goed vindt, ga ik even mee. Ik heb nog nooit leeuwenoogen in het duister gezien.”

Met een glimlach ging Moelay hem voor en zooals gewoonlijk met een sigaar in den mond, betrad hij het eerst het leeuwenverblijf.

„Wilt u de deur goed sluiten?” verzocht de Arabier. „Als een der kooien niet goed gesloten is en de dieren zouden ontsnappen, zouden ze een paniek in de stad veroorzaken.”

Stevig trok Paul de deur achter zich dicht en bij het licht van een zaklantaarn zag hij den ander de sluiting der kooien onderzoeken.

„Ma Sh'Allah,” hoorde hij den Arabier plotseling verschrikt uitroepen.

„Wat is er?” vroeg Paul, een weinig ontsteld naderbij komend.

„Oäh! Oäh,” stamelde de ander, maar zijn waarschuwing werd gelijktijdig overstemd door een heesch, gorgelend gebrul en onmiddellijk gevolgd door een geraas. Paul zag de zaklantaarn vallen en op hetzelfde oogenblik werd hij door een zwaar lichaam, dat krachtig tegen hem opsprong, op den grond geworpen.

Hij begreep plotseling dat een der leeuwen losgebroken moest zijn en voor een oogenblik neep de doodsangst zijn keel toe. Hij voelde zijn lichaam vrij en wilde opstaan om iets, wat dan ook te doen om het gevaar te bezweren, maar een gevoel van ontzetting en walging overviel en verlamde hem plotseling. Hij kon niets zien, maar in zijn ooren drong het geluid van krakende beenderen en hij begreep dat de Arabier aangevallen moest zijn.

Luid begon Paul om hulp te roepen en te schreeuwen en met een poging om zich op te richten, sloeg hij zijn armen uit. Tot zijn ontzetting greep hij in den mannek van Zemba, die zich onmiddellijk van den Arabier afwendde en zich met een woedend gegrom op zijn tweede slachtoffer wierp. Paul voelde een der klauwen van het dier in zijn linkerschouder dringen en plotseling overviel hem een gevoel van overgave en berusting.

(Wordt voortgezet)

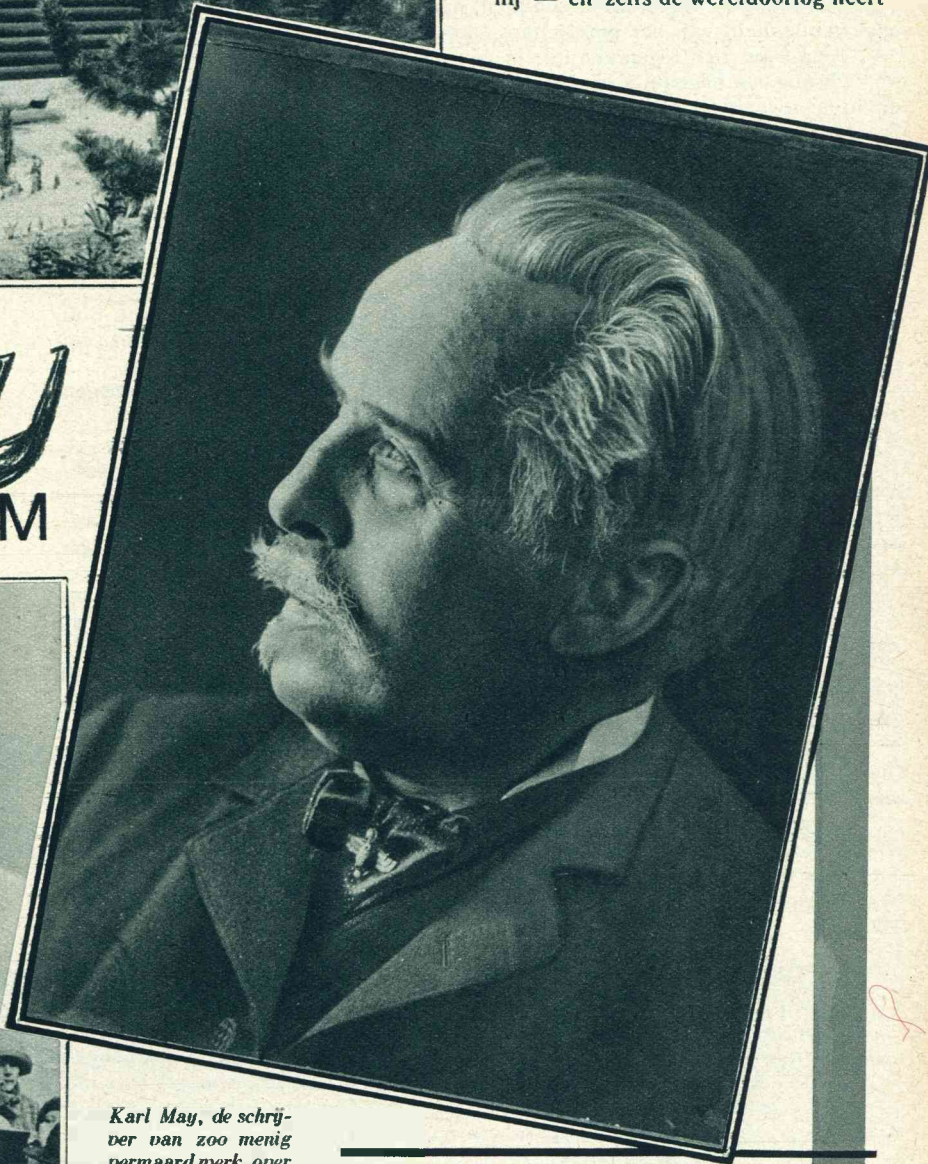


Aan de binnenhaven te Elburg.



De woning van Karl May, te Radebeul bij Dresden, thans als Museum ingericht.

HET Karl May MUSEUM



Karl May, de schrijver van zoo menig vermaard werk, over Indianen.

Een Indiaansch opperhoofd sprak bij de begrafenis van Karl May.

daar geen verandering in kunnen brengen — gevangen te houden in den ban van zijn spannende, opwindende, en vaak geestige verhalen. De groote aantrekkelijkheid ervan is ongetwijfeld gelegen in de „locale kleur”; in de uitvoerige beschrijving van personen, gebruiken, plaatsen, kleding, woning, zóó getrouw, dat het jaren lang voor een uitgemaakte zaak gold, dat deze verteller alle beschreven streken moest hebben bezocht en alle avonturen zelf moest hebben beleefd. En toch schijnt het aan geen twijfel meer onderhevig of Karl May is nooit in Amerika, waar het voornaamste gedeelte van zijn boeken speelt, geweest. Wel heeft hij veel in den Balkan en in Noord-Afrika gereisd, maar de Indianen heeft hij alleen maar gezien bij de gratie van zijn ongelooflijk rijke fantasie.

Wie las niet met gloeiende wangen (en smokkelde niet des avonds het boek mee in bed ?) „Winnetou, het opperhoofd der Apachen”, „De Pelsjagers van de Rio Pecos”, „De Duivelskop in het Rotsgebergte”, „De Schat in het Zilvermeer”, welke alle spelen in het land der Indianen, die zonder uitzondering met hun blanken broeder Karl May, zich zelf noemende Old Shatterhand, zouden hebben gedweept en in hem hun grooten beschermer zouden hebben gezien.



Een kleine bezoeker mag „De zilverbuks” vasthouden, het geweer, dat alle lezers van Karl May's boeken wel kennen.

Jeugdige bezoekers die in het Karl May Museum willen binnengelaten worden.



En toen eenmaal zijn werken over 't Indianenleven zulk een buitensporig succes oogstten, ging Karl May ook andere gebieden ontginnen. Hij schreef een reeks avonturenboeken over den Balkan, Noord-Afrika, die eveneens een groote bekendheid verwierven. Iedere jongen van vandaag behoort nog „Kara-ben-Nemsi”, „Koerdistan”, e. d. te hebben gelezen; zij hebben zeker zooveel waarde als de moderne detective-roman.

De levensloop van Karl May is een hoogst avontuurlijke geweest. Als zoon van een armen wever werd hij in 1842 in Hohenstein-Ernstthal geboren. Tot zijn zesde jaar bleef het kind blind. Daarna doorliep de jongen de dorpsschool en slaagde er later in het onderwijsexamen af te leggen. Toen scheen het of dit leven mislukken zou. Hij maakte zich achterenvolgens aan verschillende kleine diefstallen schuldig, die hem tenslotte voor vier jaar in de gevangenis deden verdwijnen. Vrij gelaten lichtte hij als inspecteur van politie vermoord in verschillende Deutsche garnizoenstades de kas, hetgeen hem ook in aanraking met den strafrechter bracht. De nieuwe gevangenisdirecteur verschafte hem echter de gelegenheid te gaan schrijven; binnen de muren van zijn cel schreef hij zijn eerste Indianenboek. Het succes ervan was aanstonds zoo groot, dat Karl May, in de maatschappij teruggekeerd, doorging met zijn verhalen.

Binnen korten tijd was hij een der meest gelezen auteurs van de wereld. Want niet alleen de jeugd, ook volwassenen namen, en nemen nog, graag voor ontspanning een boek als „De zwarte Mustay” ter hand. Het kan gerust gesteld worden naast menig verhaal van 'n Curwood of London.

Toen Karl May in 1912 stierf, had hij zich een vermogen

bijeen geschreven; zijn roem was zelfs doorgedrongen tot bij de Roodhuiden, die, in contact gekomen met de Europeanen, verwonderd vernamen hoe hun faam van dapperheid en edelmoedigheid was gevestigd door iemand die hen evenmin kende, als zij hem.

In het woonhuis van Karl May is een museum ingericht, dat nog geregeld wordt bezocht door jonge en oude bewonderaars. De roem van Karl May zal blijven, zoolang de romantiek van het leven der Indiaansche stammen in staat zal zijn, onze bewondering te behouden.

„Zoo leefde Winnetou”, vertelt de gids aan de jongens, die geen woord van zijn verhaal willen missen.

Verdiept in de avonturen van Kara-ben-Nemsi



'N BLOEM IN KNOP GE BROKEN

DOOR ESTET

Juist toen hij de charmante vertolkster van de hoofdrol, wier hoofd in zijn armen rustte, een kus wilde drukken op haar „roze-roode lipjes” liep de wekker af!

Phrangg... Verwezen sloeg hij de oogen op, vloog overeind en in plaats van 't „lieveling,” dat even van te voren nog op zijn lippen lag, kwam er een stroom van niet nader te omschrijven adjectieven los.

Dat ging den laatsten tijd zoo iederen morgen. Vroeger was hij ook wel zijn dag begonnen, gewekt door het nu niet bepaald „liefelijk” aandoend geluid des wekkers, maar toen haalde die „opstaan-kraai” hem tenminste niet uit zulke zoete droomen. Want helaas! 't waren droomen. Maar droomen, die, zooals hij vurig hoopte, éénmaal, binnen niet al te langen tijd, werkelijkheden zouden worden.

Met een gewoonte-beweging zette hij den wekker af, zonk daarna weer achterover in de kussens. Hij streek met welbehagen over de zachte mouwen van zijn zijden pyama. Welk een weelde! Zalig gevoel!

Ja, dat was het begin. Uiterlijk ging hij al lijken op wat hij zich als „ideaal” gesteld had. Acteur, filmheld zijn! Een tweede Ramon Navarro, 'n Willy Fritsch, 'n Roland Varno, 'n Harry Liedtke... Als je daar aan dacht, kon je die toch onmogelijk anders voorstellen dan onberispelijk gekleed, alles „first class.” Natuurlijk droegen zij geen gewone katoenen of flanellen pyama's, maar zijden! En toen hij dan ook vorige week in de gelegenheid was geweest, om in de zaak waar hij werkzaam was, (want helaas was hij nog geen „artist,” maar slechts bediende in een heeren-modezaak), toen hij dus in de gelegenheid was geweest, om tegen een zacht prijsje een door 't etaleeren ietwat verschoten zijden pyama (want al wat zich als „indanthren” uitgeeft, is nog geen indanthren) op den kop te tikken, voelde hij dat bezit, plus z'n lid-woorden van de plaatselijke dilettanten-tooneelclub, „werkend” lid, wel te verstaan, als *het begin*. Nog wel een poover begin, maar... toch een begin.

Wat drommel, was de „grootte Louis” niet begonnen met een brief op te brengen? En was die bij zijn begrafenis niet bijna als een vorst geëerd? Trouwens, ook tijdens zijn leven had deze „uitverkorene” geen reden tot klagen over te weinig belangstelling gehad. En *dat* was toch eigenlijk maar je ware! Want om er enkel na je verscheiden van te genieten, daar voelde hij niet veel voor. — Waarom zou hij zijn uitgangspunt dan niet vinden in een zijden pyama en het lidmaatschap van een dilettanten-club? Hij herinnerde zich veel „eerste krachten,” die óók zoo begonnen waren. Eén zelfs bij hetzelfde clubje, waar hij nu begon.

Vanavond zou er weer repetitie zijn. Hij zou dit kwartiertje nog maar even benutten voor het doornemen van zijn rol. 't Was weliswaar nog geen groote rol, maar toch meer dan het onbenullige enkel maar „opbrengen” van een brief. En dan... „il n'y a pas de petites rôles, bien des petits artistes”... n'est-ce pas? Dat zou hij voorloopig tot lijfspreuk nemen. Met wilskracht en genie kon je het ver brengen, en hij bezat beide. Daar was hij zeker van. Vooral van het laatste waande hij zich rijkelijk voorzien. Maar het ellendige was, je werd niet altijd „begrepen” en het deed goed, als je een „verwante ziel” aantrof.

Had zijn nichtje Laura, laatst op die bruiloft, na zijn declamatie van „De Brand” van Tollens, had ze niet met tranen in de oogen gezeten? Terwijl hij zelf tot barstens toe bewogen, zijn verzen de zaal liet indaveren? Hij kon natuurlijk weinig vermoeden, dat die tranen voortkwamen uit haar ingehouden „lachen.” Met drie andere meisjes, die hun ontroering beter konden verbergen, (maar lachten zij toch niet lichtelijk nerveus?... Ze-

nuwen, natuurlijk, enkel zenuwen!) was ze hem na afloop komen complimenteeren. Het oudste meisje had hem toen voorgesteld, lid van haar club te worden. Inwendig lachte zij zich al dood, om 't figuur, dat hij daar zou slaan. Maar 't was anders zoo'n „saaie boel,” die nieuwe regisseur was zoo'n serieuze, — ze konden er best zoo'n pias gebruiken. En dat hij dat was, daar kon je zeker van zijn. Je hoefde maar een schijntje menschenkennis te hebben, om te zien, wat voor vleesch je in de kuip zou krijgen. Zijn smachtende blikken... z'n kwijnende bewegingen, en z'n pedanterie, waarborgde dat ten volle. Dat zou je wat worden!

En het werd wat!

Den eersten den besten avond al, bij de *rollezing*, had de regisseur al vol vertwijfeling rondgekeken, toen hij de paar onnoozele zinnnetjes, waar de rol uit bestond, vol pathos en met absoluut verkeerde klemtoon ten gehoor bracht. Op den volgende repetities had voornoemde heer hem zachtzinnig aan het verstand trachten te brengen, dat alles „er naast” was. Met een hautainen glimlach had hij het geredeneer aangehoord en „natuurlijk”... „natuurlijk”... geschetterd. „Ik ben er nu nog niet „in,” maar op den avond zelf, dan zult U eens wat hooren! Maakt u zich over mij maar niet ongerust, hoor!”

Bij die woorden sloeg den regisseur de schrik om het hart. Dat toch waren de vreeslijksten, die op den avond zelf wel... De hemel sta me bij, dacht hij. Enfin, maar eens kalm afwachten of het nog zou veranderen en anders: „de laan uit” — „Get the hook”, zooals het in de Amerikaanse theaters gewoonte is, waar de artisten eerst een proef moeten afleggen en bij niet in-den-smaak vallen met een enorm haak van opzij uit de coulissen van 't tooneel worden getrokken.

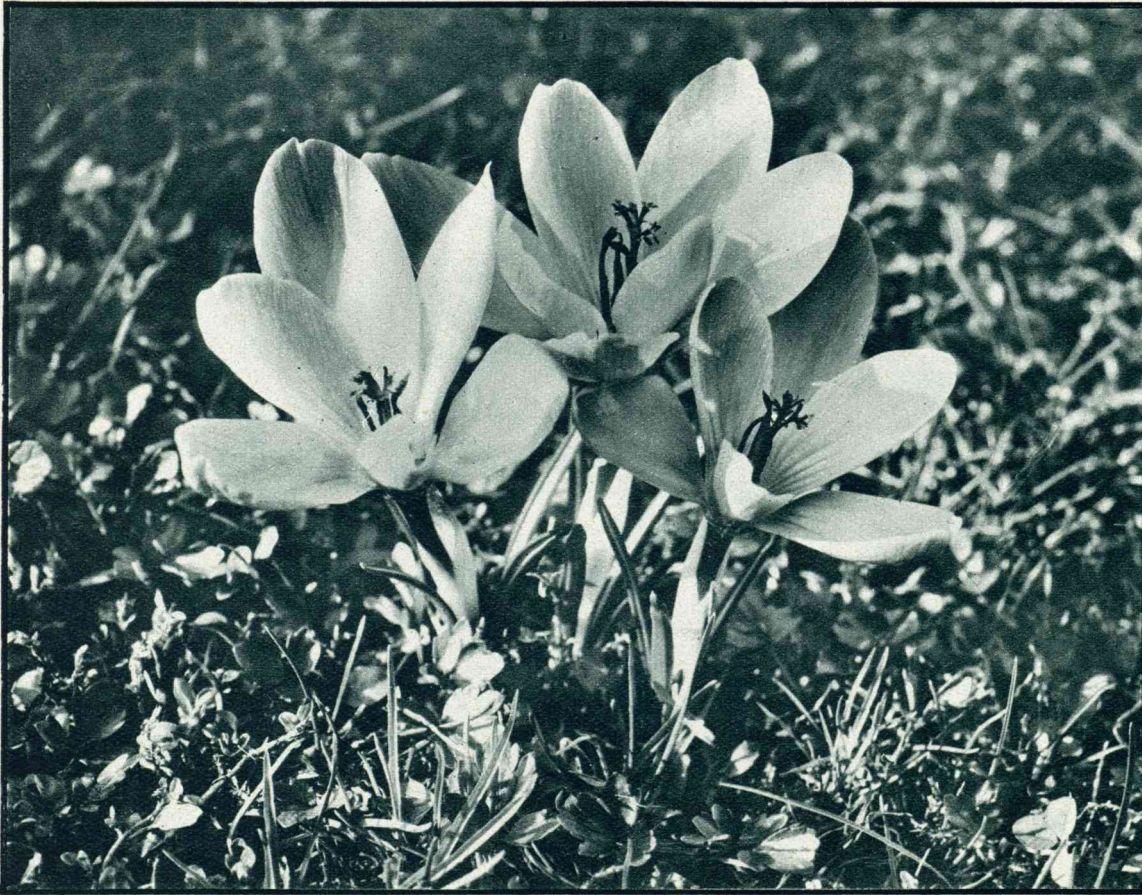
Nu werd het toch tijd om op te staan, anders ging de baas weer aan het opspelen. Toch vervelend, nog aan zoo'n behandeling te moeten blootstaan! Een artist moest zich toch kunnen „uit”leven, naar bed gaan en opstaan, zooals het hem zinde en niet gedwongen zijn, om allerlei „bête”-types dasjes, overhemden, sweaters en lumber jackets aan te passen? En dan het ergeren, dat hij zich altijd deed, over hun gebrek aan smaak! Neen, dat was niets voor een fijnvoe-

lend mensch als hij! Maar hij wilde zich nu niet langer kwaad maken en onder het wasschen en scheren, waarbij hij zich menigen jaap gaf, zag hij zich in gedachten al omzwermd door een schare aanbidders, bedelend om zijn handteekening. Z'n handteekening! Ja, zijn naam leende er zich niet bijster toe, om indruk te maken: Adriaan van Dil. Waarom heette hij niet: Giovanni Castello of iets dergelijks? Daar zat wat in. Maar... Adriaan! Hij zou alvast beginnen, met zich voortaan „Addy” te laten noemen. „Addy van Dil,” dat klonk al beter. Hij zou eens probeeren, een beetje artistieke A te leeren schrijven. Ach, het waren per slot kleinigheden, maar hing het heele leven, vooral van een artist, niet van kleine „Dingsighedentjes” aan elkaar?

Aan het ontbijt zat hij in gedachten verdiept en zijn moeder keek hem al eens bezorgd aan. Wat had de jongen toch in den laatsten tijd? Het ontlokte zijn zuster een: „Ben je verliefd, Adriaantje?” Waarop hij, heelemaal uit zijn rol van dromer, een hardgrondig „stik” plaatste, en meteen de gelegenheid benutte om zijn huisgenooten met zijn nieuwen naam in kennis te stellen... en schei alsjeblieft eindelijk eens uit met dat ge-Adriaan. Noem me „Addy,” zooals alle vrienden me noemen, dat burgerlijke gedoe moet nu maar eens uit zijn.”



Bloeiende crocus, dicht



Bloeiende crocus, open

„Aansteller,” smaalde zijn zuster.

„Nou, maar voor mij blijf je „Adriaan,” hoor, jongen,” en zijn moeder streek hem liefkoozend over zijn haar. Half onwillig trok hij zijn hoofd terug, maar toen hij de pijnlijke uitdrukking op haar gezicht zag, draaide hij wat bij. „U mag me noemen, zoo u wilt, maar de anderen moeten er maar aan wennen.”

Hij was werkelijk laat vanmorgen. Weinig artistiek spoelde hij de resten van zijn brood met wat thee naar binnen en met een nonchalant „Bye-bye” verliet hij het huis.

„O, die jongen toch”, zuchtte de moeder.

Op de zaak was alles in de weer. 't Zou eerst-daags uitverkoop zijn.

„Hé, zeg, Adriaan! iets voor jou, jô, je bent tegenwoordig zoo *fijn*.” De collega hield een tamelijk opzichtige das in de hoogte.

„Reuzen-koopje. De baas wil er af! Het is niets voor die stijve harken hier!”

„O, heb je 't tegen mij? Ja, zie je, ze noemen me thuis tegenwoordig „Addy” — een bevestiging van mijn zuster — en daar ben ik nu zoo aan gewend, dat, als je wilt, dat ik dadelijk antwoord, je me ook noodgedwongen „Addy” zal moeten noemen.”

„Mij best, hoor. Addy, dan maar.” De bediende lachte eens stilletjes tegen de anderen, die Adriaan den laatsten tijd ook allemaal „door” hadden.

„Mooi voor op het tooneel” zei er een. „Wanneer is de voorstelling? Wij krijgen toch zeker een koefnoentje?”

„Ik zal mijn best doen,” zei Adriaan, „maar er is zooveel vraag naar introductie, dat ik het niet beloven kan. Doorgaans is de zaal al weken tevoren besproken, alles tjokvol!”

Voor geen goud zou hij willen, dat zij hem in dit prutsrolletje zagen. 'n Volgende maal zou hij wel meer op den voorgrond komen. Na dezen eersten keer zou die ouwe sjok van een regisseur toch wel zien, wat hij aan hem had en hem zeker een *jeune premier*-rol toebedeelen.

Eerste jonge rol! Daarvoor was hij toch in de wieg gelegd!

Hij keek tersluiks eens in den spiegel. Goed figuur toch! Fijn gebouwd en toch niet schriel. Jammer, dat zijn neus wat groot was. Z'n oogen konden ook wel wat expressiever, maar dat kwam wel terecht met 't schminken, had hij wel eens gehoord.

„Nou, moet je 'm nog, Addy? (dit met een sneer) en den heelen verderen dag klonk 't „Addy” hier en „Addy” daar. Af en toe keek „de baas” eens met bedenkelijke oogen naar zijn eersten ver-

koop, als hij er hem op betrapte, dat hij haast een knieval deed voor een of ander aardig meisje, dat een das voor haar pa of neef kwam kopen. En toch... 't Was opmerkelijk hoeveel „dames”-klanten er tegenwoordig in de zaak kwamen en altijd wisten ze 't zoo uit te pikken, dat die malle jongen hen moest helpen. Enfin! Nog een poosje zou hij het aanzien en anders zou hij 't 'm wel aan zijn verstand brengen, dat hij in de zaak en niet in een of andere dancing was.

Eindelijk was de door Adriaan lang verwachte datum aangebroken, de datum waarop 's avonds de voorstelling zou zijn.

Hij was den heelen dag nerveus, had ook onrustig geslapen en tot in zijn droom toe had hij maar steeds dien éenen zin gerepeteerd, waarbij hij zich gisteravond op de „generale” tot driemaal toe versproken had. Er kwam een gedeelte in, waar hij moest zeggen: „dat de leeraar in de Maleische taal was aangekomen” en steeds herhaalde hij: „de leeraar in de *melaatsche* teil.” Het was een heel relletje geworden, totdat de regisseur medelijden kreeg en hem bemoedigend op den schouder klopte. „'t Komt wel in orde, hoor, niet meer aan denken.” Maar jawel, het bleef in zijn brein rondspoken en hij stond alle mogelijke verschrikkingen uit. Midden in den nacht was hij badend in zijn zweet ontwaakt. Hij waande zich absoluut onwettig gekleed midden op het tooneel en het was een verademing voor hem, toen hij na 't aanknippen van het electrisch licht zich in zijn vertrouwde kamer bevond.

Wat een artist al niet kon uitstaan!

Gelukkig waren zijn overige uren niet gestoord door nachtmerries, maar toch keek hij 's morgens zorgelijk naar zijn duidelijk onvoldoend uitgeslapen gezicht. „Maar goed wat rouge op doen, vanavond,” peinsde hij.

In de zaak was hij zôo in de war, dat de baas hem hoofdschuddend en met bliken vol verstandhouding met de collega's maar om half vijf liet vertrekken.

Om zes uur waren hij en de regisseur de eersten, die de komedie betraden. Om half zeven hing hij al gekleed en geschminkt overal om, waar ze hem het minst gebruiken konden. Hij bracht den souffleur bijna tot wanhoop, door hem telkens die „leeraar in de Maleische taal” op het hart te drukken. Je zag hem dan weer in de requisietenkamer, dan weer bij den kapper om nog een vleugje rouge of poeder. Dan opeens snelde hij weer plotseling naar zijn kleedkamer, om te kijken of

eigenlijk die andere das nog niet beter bij zijn pak zou kleuren.

't Was natuurlijk wel een teleurstelling voor hem, dat hij geen aparte kleedkamer had, maar daar was niets aan te doen. Het was echter een heele troost voor hem, toen hij hoorde, dat in deze kamer Cor van der Lugt altijd kleepte, als hij in deze zaal speelde. Zijn schminkenbehoefden, benevens kam, borstel en poederdoos had hij keurig uitgestald op een uit de kamer van zijn zuster weggekaapt kleedje. 't Stond „reuze.” Dat alles, met de eigenaardige sfeer, die altijd achter de coulissen rondzweeft, bracht hem in opperste zaligheid. Een tweede „Moissi” voelde hij zich. Met waardigheid schreed hij rond en hij was er van overtuigd, dat de brandwacht een eerste kracht in hem zag.

't Liep nu tegen achten. De gemoederen van de overige speelsters en spelers werden zichtbaar meer bewogen. De een poogde zijn nervositeit te verbergen achter luidruchtig gedoe, een tweede liep nog angstvallig zijn rol in te kijken. Het brandscherm was al op en hij ging eens door 't „gaatje” kijken. Even deinsde hij terug voor de honderden oogen, die hij in de zaal zag. Nu nog waren al die menschen in drukke conversatie, maar straks bij het gaan der gong, het sein tot begin, zouden allen vol aandacht „tooneelwaarts” blikken. Daar zag hij ook zijn moeder en zuster op de derde rij zitten. Maar wat was dat? In plaats van zijn vader zat daar Tante Bet, de risée van de familie. Die had zeker net zoo lang gezeurd „dat ze Adriaantje wou zien,” dat zijn vader zijn plaats had afgestaan. Beroerd!

Daar klonk een bel en de stem van den inspecient: „Vijf minuten voor acht. Tot den aanvang! Dames en heeren van 't eerste bedrijf, op uw plaats!”

Een rilling voer door hem heen. Weliswaar kwam hij pas in het laatste bedrijf, maar hij stond toch al vast maar klaar, met zijn handschoenen stijf tusschen de vingers geklemd. Hij liep 'n onzachten duw op van den inspecient, die hem toesnauwde: „Weg hier, weg bij de deuren! Ieder oogenblik komen er „af,” dus weg hier!”

Daar waarschuwde de regisseur zelf: „Alles in orde?... Van het tooneel! Aan het gordijn!...” Duidelijk liet hij de gong driemaal weerklinken „Halen!”...

Als in een droom kwamen de eerste zinnen tot hem. Vol angst vertrok zijn gezicht, toen er, in één van de volgende scènes, een stilte op het tooneel was. „Ze zijn er uit! Vreeselijk!” Maar de regisseur stelde hem gerust: „Ze geven stil spel.” „Alles loopt prachtig. Gaat u nu liever maar wat zitten en hier, neem een „sedobrolletje” en hij werkte hem naar de gang, de kleedkamers in. 't Is nog lang geen tijd voor het derde bedrijf.”

Tot zoover was alles goed gelopen. De pauze was geanimeerd. 'n Ieder was over zijn „Bühnenfieber” heen, alleen de arme Adriaan werd onder zijn schmink bleeker en bleeker en toen het laatste bedrijf aanving, was hij een flauwte nabij. „Je komt pas tegen het slot, je hebt nog best tijd wat water te gaan drinken,” verzekerden de anderen. Dat deed hij toen. Gelukkig knapte hij wat op en kon hij weer vol bravuur aan den kapper vertellen, dat comediespelen louter een kwestie van „durf” was. Hij zou ze straks eens wat laten zien!

Toen klonk op eens de stem van den inspecient en van nog veel anderen door elkaar: „Van Dil!”, „Adriaan,” „Addy!” „Waar blijf je nou. Je moet op!”

Vol schrik sprong hij op. „Hè?... Wat?... Ja... ja..., wat moet ik...?”

„Opkomen, moet je, uilskuiken!”

Op een draf vlogen allen naar het tooneel en net wilde hij de deur openen en de Bühne opsnellen, toen de inspecient hem nog net bijtijds aan de slip van zijn jas kon trekken. Het was te laat. Op het tooneel had de regisseur, die zelf meespeelde, bij het niet verschijnen van Adriaan handig zijn scène gekapt... en ongestoord ging het stuk verder. Het slot volgde spoedig en het donderend applaus, dat weerklonk was zelfs niet in staat „Addy” uit zijn verbazing en desillusie te trekken.

Zoo kwam 't, dat tante Bet, „bijziende” tante Bet, onder het naar huis gaan verzekerde, dat ze toch vast haar bril moest laten nakijken, want dat ze „Adriaantje” heelemaal niet had kunnen zien.

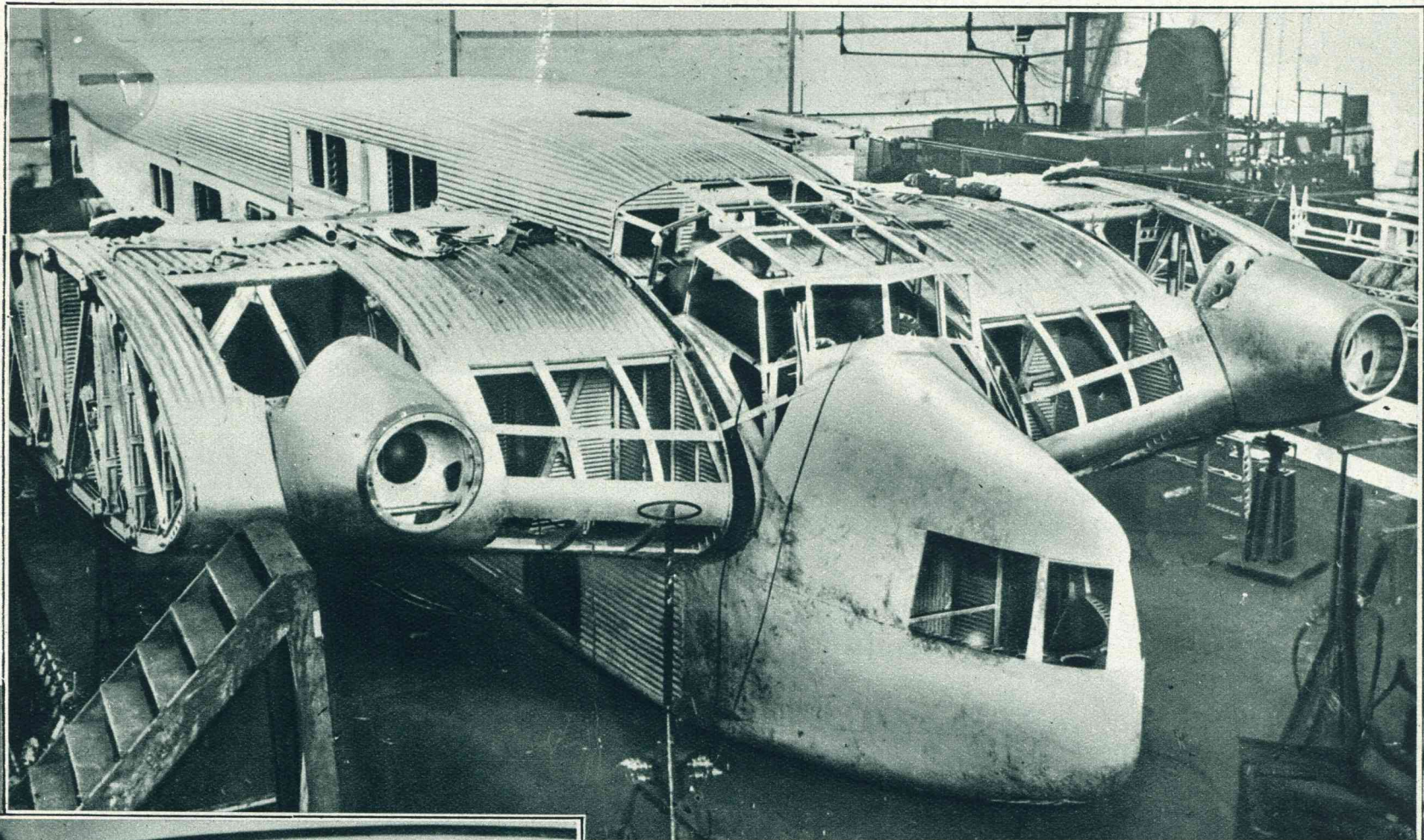
Sindsdien loopt Adriaan van Dil langs 's Heeren straten als... een bloem in knop gebroken.



Mooi Utrecht. Tegenlicht-opname van



ame van de Oude Gracht met Vischhal



In de tram te München worden door den conducteur geen straatnamen afgeroepen. Midden in den wagen hangt een haltebord, dat telkens aangeeft, welke halte men nadert.

CURIOSA



Binnenkort zal het Junker vliegtuig de D. 2000 in gebruik worden genomen op de luchtlijn Berlijn-Londen. Het bevat plaats voor de dertig passagiers.

Een Chineesche koopman uit Shanghai die aan een juk zijn dochttertje en zijn koopwaren meedraagt, en gelukkig aan de oorlogsverschrikkingen ontsnapte.



Uit de universiteitsgebouwen te Göttingen werd deze van vogelveeren vervaardigde koningsmantel van Hawaï gestolen, alsmede de kroon, welke dit wassen beeld draagt. De waarde bedraagt eenige millioenen guldens.



In het Duitsche plaatsje Eisenach wordt ieder jaar een volksfeest gevierd, waarbij de winterplechtig de stad wordt uitgedragen en buiten wordt verbrand.



Koning George heeft dezer dagen te Londen audiëntie verleend aan de officieren van land- en zeemacht. Men zag bij die gelegenheid menige merkwaardige uniform.



Op de Leipziger Messe wordt een ploegje gedemonstreerd, dat bedoeld is voor menschen, die buiten een klein stukje grond in gebruik willen nemen, of hun tuin willen omgraven. Het wordt aldus bediend.

VROUWENLEVEN

Sportkleeding - Namiddagkleeding Nieuwe mantels

Het eenvoudige sportgenre wordt door de mode zeer bevoorrecht. Misschien is een, vaak min of meer gedwongen, zucht naar vereenvoudiging bij velen er de oorzaak van, dat de mode-ontwerpers zooveel aandacht geven aan de zoogenaamde sportmodellen, welke echter ook gaarne worden gedragen door haar die nooit aan sport doen.

Zoo zijn er fraaie japonnen van diagonale stoffen, waarvan de strepen schuin tegenover elkaar gezet werden op 'n middenstuk van dwarse strepen. Ook platte plooiën en knoopengarneeringen worden veel aangebracht; in schuine lijn wordt vaak de rok op de taille aangezet en verwijdt zich de rok naar onderen toe, terwijl 'n vest, 'n paar revers of 'n halsafwerking met strikken in afstekende tint het geheel opfleurt.

Bij de mantelcostuums zijn de mantels kort en glad van lijnen. Sommige modellen hebben 'n ingenaaid zijden vest, dat 'n goede handbreed korter dan de mantel van voren te zien komt onder de ceintuur die de eenige sluiting vormt en waarbij 'n bijzonder fraaie gesp het geheel distinctie geven kan. De fleurige noot kan ook worden aangebracht



Donkerblauw sport-ensemble met garneering blau, rood en witte strepen en glinsterende knopen.



Namiddagjapon van zwart crêpe de chine met garneering van fijn handwerk en wit crêpe georgette.

door 'n lange das, die ter hoogte van de buste tot 'n strik wordt samengeknoopt.

Bij de ensembles van japon met manteltje hebben sommige mantels half lange mouwen, eenigszins wijd vallend over de lange gladde mouwen van de bijbehorende japon; ook ziet men het omgekeerde: 'n mantel met lange mouwen over de half lange mouwen der japon. Soms ook wordt de korte mantel vervangen door 'n kleine pélerine, 'n sierlijke rond geknipte schouderbedekking, vaak gecombineerd met 'n das waarvan de lange einden al dan niet om den hals worden geslagen.

Bij het sierlijke ensemble van onze eerste afbeelding in donkerblauwe wollen stof zijn japon en mantel gegarneerd met strepen in rood, wit en bleu, terwijl glinsterende knopen en 'n uitgesculpt wit kraagje mede bijdragen tot de fleurigheid van het geheel.

Voor den namiddag worden de japonnen iets bewerkelijker, en het materiaal ervoor is meestal van kostbaarder soort. Er zijn bijvoorbeeld stoffen met 'n geblokt patroon, waarvan de donkerste zijde wordt gebruikt voor de eigenlijke japon en de lichtere kant voor de garneering van de taille en voor 'n paar wijde mouwen. Er zijn cloche-mouw-tjes, tot halverwege den elleboog reikend, wijde ballonmouwen, onder den elleboog met 'n smal manchetje bijeengehouden en er zijn lange mouwen — dus keuze voor ieder.

Dat bij de meer „gekleede“ japonnen voor den namiddag ook meer dan bij sport-toiletten het vrouwelijke handwerk wordt te pas gebracht, spreekt wel van zelf. Een sierlijk voorbeeld daarvan is de elegante japon — 'n créatie van Raffin et Rieu — van onze tweede afbeelding. Het zwarte crêpe de chine van deze japon werd op minutieuze wijze afgewerkt in zig-zaglijntjes, welke fraai uitkomen op het witte crêpe georgette, dat met zijn luchtige mouwdoffen en den vlinderachtigen strik iets lichts geeft aan het gehele toilet.

Ook witte kant is 'n gaarne toegepaste garneering voor zwarte zijden of fluweelen japonnen. Behalve allerlei soorten van capes en pélerines, zooals ze vooral ook bij avondkleeding veel zullen

worden gedragen, is er nog 'n halsbedekking welke sterk herinnert aan de boa uit verleden tijd. Ze bestaat uit een vast den hals omsluitende ruche van crêpe georgette in den nek met lang neerhangende einden vastgeknoopt.

Ook voor de onmisbare lange mantels werd 'n groote verscheidenheid van modellen ontworpen. Heel origineel is het model van onze afbeelding van 'n fraaie frotté-stof, met élégante wijde mouwen en 'n geheel nieuwe halsafwerking van bijpassende zijde.

De kleine toque is in de kleur van den mantel genomen.

PAULA DEROSE.



Nieuw model zomermantel met originele mouwen en halsafwerking.

De Agfa Viscose-spons

Meer en meer worden door de chemische industrie allerlei natuurproducten vervangen door kunstproducten; Agfa komt nu weer met een nieuw, de Viscose-spons, die bestaat uit geregenereerde cellulose en, evenals de kunstzijde, uit Viscose wordt saamgesteld. Zeep, soda, zelfs urenlang liggen in kokend water, niets is voor deze spons schadelijk. Vooral het feit, dat de spons kan worden uitgekookt maakt haar als toilet-spons, uit een oogpunt van hygiëne, zeer aan te bevelen, waarbij nog komt, dat ze zeer aangenaam in het gebruik is. Er worden echter ook grovere sponzen geleverd, die als werkspons in de huishouding uitstekend voldoen, terwijl ze ook bijzonder geschikt zijn voor het schoonmaken van ruiten, daar ze daarbij eerst als spons en daarna (in vochtigen toestand, doch goed uitgeknepen) als zeem dienst kunnen doen.

Binnen vier-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 22

Daar heb ik ook geen oogenblik aan getwijfeld, Evangeline. Heeft je broer je ook verteld, wie hem opdracht had gegeven dat beeld weg te halen?"

Evangeline aarzelde een oogenblik. „Neen,” zei ze toen. „Ik had wel vermoedens, maar die vertel ik liever niet, want ik heb mijn broer beloofd, dat niet te zullen doen.”

„Laat het dan maar. Bovendien heeft de politie dat al uitgevischt, zonder jou daarmee lastig te vallen. En nu zou ik erg graag hooren, wat er verder gebeurde.”

„Toen ik de voordeur gesloten had, overtuigd dat Bobby voor goed weg was, ging ik naar de hall terug en daar stond mijn man.”

„Alle menschen!” riep Sir Anthony met gefronste wenkbrauwen.

„We kregen natuurlijk woorden. Toen hij zei, dat hij mij met een man had hooren praten, vertelde ik hem de waarheid — dat wil zeggen: een deel van de waarheid. . . . Ik zei dat ik met een inbreker gepraat had, die was binnengedrongen en dien ik door de voordeur weer uitgelaten had. Hiram ging natuurlijk vreeselijk te keer en terwijl hij opspeelde, hield hij zijn geladen revolver in de hand. Hij zei, dat hij het huis rond ging, maar hij kan toch niet in de provisiekamer geweest zijn, want anders zou hij daar het raam gesloten hebben en hij kon ook niet hebben gezien dat de snuifdozen van hun plaats waren gehaald, want dan zou hij ze zeker weer op den schoorsteenmantel gezet hebben.”

„Ja, dat moet wel,” erkende Sir Anthony.

„Ik ging naar boven,” zette Evangeline haar mededeelingen voort, „in de vaste overtuiging dat Bobby veilig en wel weg was en gerustgesteld doordat mijn man niets zou missen. Misschien zou hij zich niet eens de moeite geven goed rond te kijken, dacht ik, als hij had gezien, dat het afgodsbeeld op zijn plaats stond. Ik liep naar mijn kamer, maar ik was te opgewonden om naar bed te gaan en ging aan het venster staan. Opeens meende ik een geluid te hooren en bang, dat Bobby misschien toch was teruggekomen, ging ik naar beneden en . . . O, Tony, ik kan je niet vertellen, hoe vreeselijk het was.” Even sloeg ze, als om een afschuwelijk spookbeeld te verjagen, de handen voor het gezicht en ging toen voort: „En het was Bobby. Toen ik het licht aandraaide — want de hall lag in 't donker — zag ik hem bij het open kabinet staan, met het beeld in zijn hand. Uit de andere deur, die van de bibliotheek, zag ik op hetzelfde oogenblik mijn man komen met zijn revolver in de hand. Het was of ik het heele tooneel plotseling in een ondeelbaar moment en in een fellen lichtgloed in mij opnam, want hoewel ik een schakelaar had omgedraaid, waardoor maar een klein gedeelte van de lampen in de hall werd ontstoken, leek het mij, alsof de ruimte één zee van licht was, die me verblindde. Ik zag mijn man zijn revolver opheffen en die op Bobby richten. Ik was zoo ontzet, dat ik niet eens in staat was te gillen; in de oogen en op het krijtwitte vertrokken gezicht van mijn broer las ik doodsangst, en toen bracht ik mijn hand aan den schakelaar en draaide de lichten uit. Het was een wanhopige poging om Bobby te redden, maar waarom mijn man den schakelaar bij de deur van de bibliotheek niet omdraaide, zal eeuwig een raadsel blijven. De eenige verklaring, die ik er voor kan vinden, is, dat hij totaal zijn hoofd verloren had. Maar mijn broer moet zijn tegenwoordigheid van geest behouden hebben, want direct toen ik het licht uitdraaide, knipte hij zijn electrische zaklantaarn uit en zoo was het in de kamer een poos heelemaal donker, op een zwak licht na, dat door een der vensters scheen, waarvan de gordijnen niet heelemaal dichtgetrokken waren. Wat toen gebeurde, weet ik niet. Ik hoorde een verward beweeg van voetstappen en een zwak geluid, half een kreet, half een kreunenden zucht, dat uit de richting kwam, waar ik mijn man het laatst had zien staan. Ik rende de kamer verder in . . . ik weet niet waarom en evenmin wat ik eigenlijk precies van plan was; het eenige wat ik weet is, dat ik in ademlooze spanning het moment afwachtte, dat de revolver van mijn man zou afgaan, want ik geloofde vast en zeker, dat dit gebeuren zou. Maar het gebeurde *niet* en het leek me of het eeuwen duurde voor ik een doffen smak hoorde, als van een lichaam dat viel — in werkelijkheid kan het hoogstens een seconde geweest zijn. Het volgende, dat tot me doordrong, was, dat Bobby van een of ander punt dichtbij mijn naam riep; toen flitste hij zijn zaklantaarn aan en het volgende oogenblik zag ik hem snel naar de deur gaan, waar een centrale schakelaar voor alle lampen van de hall zit. Toen was het weer helder licht. . . . O, Tony!” wéér bedekte Evangeline het gezicht met de handen. „Het was gruwelijk” — ze huiverde en herhaalde na een korte pauze: „Gruwelijk! Mijn man lag aan mijn voeten en ik had gezien, dat Bobby, toen hij zijn lantaarn aanknipte, op nog geen meter afstand stond van de plek, waar Hiram lag. Ik zag direct, dat de dolk in zijn rug stak, want hij lag met zijn gezicht naar beneden. . . . en . . . toen . . . wist ik, dat Bobby. . . . O, Tony. Begrijp je nu, waarom ik niets kon zeggen — waarom ik liegen moest? Ik kon hem niet verraden, het was me eenvoudig onmogelijk. Wie en wat hij ook zijn mag . . . hij is mijn eenige broer.”

„Mijn arm, arm kind!” zei Anthony Hayden voor de derde maal. „Kan je . . . kan je me de rest ook vertellen?”

„Ja, dat moet nu wel, hoewel ik zoo ontzet was, dat ik alles wat toen gebeurde, als in een droom zag. Ik herinner mij, dat Bobby met een verdoofden, haast verwaasden blik naar mij keek; toen kwam hij op mij toe en ondersteunde me, terwijl hij me naar een stoel bracht. Hij zei: „Maak je maar niet overstuurt, lieve meid, ik zal het wel in orde maken.” Als verlamd bleef ik naar hem staren — het was, alsof alles op een afstand, in een wazige

verte gebeurde — terwijl hij zich over mijn man bukte en het lichaam onderzocht. Ik veronderstel, dat hij tot de conclusie kwam, dat Hiram dood was, want het volgende oogenblik zag ik, dat hij het gevest van den dolk aan het karpert afveegde; hij hield het wapen vast bij het lemmet, — zijn handen staken in gummi-handschoenen. Daarna legde hij den dolk op een kleine tafel bij de deur van de rookkamer, en ik was te versuft om er een woord uit te brengen — ik was volkomen lamgeslagen en verdoofd.

Toen kwam hij weer bij mij, bukte zich over me heen en fluisterde: „Ga naar boven, meisje, en verraad me niet, behalve als ze je dwingen.”

Ik moet zijn raad hebben opgevolgd; even later tenminste merkte ik, dat ik op de trap stond en ik zag Bobby weggaan door de deur, die naar de keukenafdeeling voert. Met een schok werd ik me toen helder bewust wat er gebeurd was, het was alsof er een sluier van mijn geest werd weggenomen — en ik rende naar de hall terug en drukte aan één stuk door op de bel. De rest weet je — hoe Manning kwam en den veldwachter buiten vond. Sedert dien heb ik een nachtmerrie van angst geleefd, dat Bobby gearresteerd zou worden, en ik heb gelogen, almaar gelogen om hem te redden, in 't besef, dat, waar ik onschuldig was, mij niemand iets kon doen. En als Bobby gepakt wordt en hij weet dat ik verdacht word — O, Tony! Wat moet ik doen? Hij is mijn broer en niettegenstaande alles houd ik zoo zielsveel van hem.”

„Ik begrijp heel goed, kindlief,” zei Hayden, zijn stem heesch van ontroering. „Maar je gelooft toch zeker niet, dat ik zou blijven zwijgen, wanneer ik voor de keus zou worden gesteld tusschen jou en hem, als jij gearresteerd zou worden voor de misdaad, die je broer op zijn geweten heeft!”

Er was matelooze jammer in de oogen, waarmee ze hem aankeek.

„Ze kunnen me niets doen,” hield ze vol met een doffe stem, „en ik geef niets om wat andere menschen denken. Ik kan hem niet verraden, dat heb ik je nu toch voldoende duidelijk gemaakt en jij kunt het evenmin, want je hebt beloofd hem te helpen. Misschien pakken ze hem niet eens — en als dat niet gebeurt . . .”

„Als dat niet gebeurt, Evangeline, zullen ze jou voor de misdaad arresteerren — en dat is voor mijn gevoel eenvoudig ondenkbaar. Maar laten we beginnen met kalm te blijven — we moeten alles rustig overleggen, zonder overijling en zonder opwindning. En dan nog iets — we denken heelemaal niet meer aan mijn tuinman, John Ling, die even spoorloos verdwenen is als je broer. Was je hem vergeten?”

„Ik kan me niet voorstellen, wat hij er mee te maken heeft, Tony. Bobby heeft het beeld, niet die Chinees, en ik heb tenslotte dat van Chinezen alleen maar gezegd om den detective op een dwaalspoor te brengen. Ik had er geen flauw idee van, dat er ook maar een zweem van waarheid kon zijn in wat ik beweerde.”

„Dan moet je een profetischen blik hebben gehad, want het staat voor mij vast, dat die tuinman van mij met het gebeurde in verband staat. In de eerste plaats al het feit op zichzelf, dat die man moeite heeft gedaan om hier in de buurt te komen, en dan zijn plotseling verdwijnen, dat is dunkt me toch bewijs genoeg, dat hij in den diefstal en den moord betrokken is. Je moet niet vergeten, dat in sommige deelen van China — vooral diep in het binnenland — aan die beelden groote heiligheid wordt toegekend; je man en Barnett hebben zich aan ernstig gevaar blootgesteld door ze weg te nemen en nog meer door ze te houden. Greenwood heeft uit de gevonden voetsporen kunnen vaststellen, dat John Ling door 't eetkamerraam naar binnen heeft staan gluren, terwijl jullie en de Barnetts aan het diner zaten. De theorie van de politie is, dat je broer opdracht had om die beelden voor dien Ling in handen te krijgen.”

„Maar daar heeft hij mij niets van verteld — hij zei geen woord over een Chinees. Hij zei, dat iemand hem tweehonderd pond geboden had, als hij het beeld, dat aan mijn man behoorde, zou stelen. Natuurlijk,” voegde Evangeline er peinzend aan toe, „is het mogelijk, dat hij John Ling bedoeld heeft en kan ik mij wel vergist hebben door te denken dat hij een ander op het oog had, want namen heeft hij niet genoemd.”

„Nu, dan wil ik er ik-weet-niet-wat onder verwedden, dat John Ling de man is, dien hij bedoelde, en dat die Chinees hier is geweest om te zien of je broer de opdracht behoorlijk uitvoerde, want die beelden zijn onnoemelijk veel waard. Greenwood's theorie schakelt den Chinees heelemaal uit, de brigadier stelt zich op het standpunt, dat je broer dat beeld voor de Barnetts weggenomen heeft, maar het is zonneklaar, dat hij, als hij voor de Barnetts handelde, niet tevens voor dien Chinees kan hebben gewerkt. Maar neen, wacht eens!” Hayden sprong opgewonden overeind. „Gesteld, dat Ling met je broer overeengekomen was, dat hij de beide beelden zou stelen en dat hij zelf kwam om te controleren! Dat lijkt mij waarschijnlijker dan . . .”

„Maar volgens je zeggen van zoeven is Greenwood overtuigd, dat de Barnetts . . .” viel Evangeline hem in de rede, maar Sir Anthony liet haar niet uitspreken.

„Wacht nu eens even, kind. Ik veronderstel, dat je broer er niet afkeerig van was om zich tweemaal te laten betalen voor hetzelfde karwei, denk je ook niet? Ik bedoel, dat hij probeerde het bedrag te verdubbelen, dat Ling hem in uitzicht had gesteld, maar neen,” viel Hayden zichzelf in de rede, „die rede-neering gaat niet op, want hij zou Ling's belooning verspelen, als hij dezen de beelden niet ter hand stelde.” Even zweeg Sir Anthony en staarde peinzend voor zich uit. Toen viel hij opgewonden uit: „Wacht, ik geloof dat ik er ben. Het kan zóó geweest zijn. Hij was van plan het beeld, dat hij hier had gestolen, bij de Barnetts te brengen, die hem dat hadden opgedragen, om vervolgens

beide beelden weer bij de Barnetts weg te halen en het complete stel aan Ling te geven. Zodoende sleepte hij een dubbel loon in de wacht. Wat zeg je van deze theorie?"

„Dat het net iets voor hem zou zijn. Maar ik ben er tegelijkertijd zeker van, dat, als hij op zich had genomen ze aan Ling in handen te spelen, hij er alles op zou hebben gezet zijn woord te houden, wat er intusschen ook voor moeilijkheden kwamen."

„Dan zou ik zeggen, dat hij probeert zijn afspraak met Ling na te komen. Misschien is hij er in geslaagd door het politie-cordon heen te breken en naar Londen te ontkomen, alhoewel mij dat aan den anderen kant weer twijfelachtig lijkt. Zijn volledig signalement is naar alle kanten verspreid en de politie ligt overal op de loer. Joost mag weten waar hij zich schuil houdt. En de andere misdaad maakt de zaak nog belangrijk ingewikkelder, want ik betwijfel of hij den moed heeft — wetend, dat hij ook van den moord verdacht wordt — zijn kans af te wachten om eerst met dat beeld naar de Barnetts te gaan en daarna zijn belofte aan Ling na te komen."

„Als je het mij vraagt, zou ik zeggen, dat hij deze of gene heeft aangeklampt en gevraagd of hij in diens auto mocht meedrijven en zich uit de voeten heeft gemaakt," opperde Evangeline met vuur. „Daarop heb ik voortdurend gehoopt."

Hayden keek haar scherp aan.

„Maar mijn beste kind," zei hij toen, „zou hij zich niet direct zelf aanmelden, als hij wist dat jij van den moord verdacht werd?"

„Dat kan hij haast niet weten," antwoordde ze vermoeid.

„Maar Evangeline! Als het zoo ver komt, dat... O, lieve hemel! Als hij het in de kranten leest — dan zal hij toch wel terugkomen?"

„Waarom, Tony? Wetend dat hij schuldig is, zal hij net als ik gelooven, dat mij niets kan gebeuren, omdat ik onschuldig ben."

Anthony Hayden liep een heelen tijd zwijgend het vertrek op en neer, met gebalde vuisten en met het gezicht van iemand, die onduidelbare folteringen uitstaat. Eindelijk bleef hij vlak voor haar staan.

„Evangeline," vroeg hij heesch. „Weet je het heel zeker, dat hij schuldig is?"

Ze hief met een snelle beweging het hoofd op en staarde hem aan.

„Maar Tony, je denkt toch zeker niet... wat Greenwood denkt?"

„Lieve deugd, neen! Ik bedoel of je er absoluut zeker van bent, of er bij je zelf geen schaduw van twijfel bestaat, dat je broer werkelijk schuldig is aan den dood op je man?"

Ze schudde mistroostig het hoofd... „O, neen, Tony, ik weet — ik weet het zeker, heel zeker. Hij stond vlak bij het lichaam en dan daarna die kalme, weloverlegde manier, waarop hij te werk ging, toen hij den dolk afveegde. Waarom zou hij dat gedaan hebben, als hij hem niet gedood had? Tony, zie je dat dan niet in... Tony!"

Haar stem sloeg over van angstige opwinding, want Anthony Hayden keek haar met een blik van onbeschrijfelijke verbazing aan; zijn gezicht verried duidelijk de hevige spanning en emotie, waaraan hij ten prooi was.

„Alle menschen, wat een ezel ben ik geweest?" riep hij. „Begrijp je het niet? Het is immers zoo helder als de dag. Je zei, dat hij gummihandschoenen droeg, niet waar?"

„Zeker! Dat is mij nog bijzonder opgevallen. Die draagt hij altijd, als — hij zulk werk doet. Maar waarom vraag je dat? Wat heeft dat er mee te maken?"

„Alles, Evangeline, alles! Dat je dat niet begrijpt!" Hij boog zich over haar heen en ging opgewonden voort: „Dat bevrijdt hem van alle verdenking! Want waarom zou hij, als hij die handschoenen aanhad, de moeite nemen het gevest af te vegen, terwijl hij wist, dat er geen vingerafdrukken op konden zitten!"

„Neen — ik begrijp het niet. Wat bedoel je?"

„Dat er geen sprake van kan zijn, dat je broer Hiram vermoord heeft! Maar hij... dacht, dat jij het gedaan had en hij veegde het gevest af om jou te redden. Begrijp je het nu?"

„O, Tony!" Het laatste restje kleur trok uit haar gezicht weg en ze staarde hem in ontstelde verbazing aan. „Natuurlijk begrijp ik het nu! Ik stond ook vlak bij mijn man en hij moet van mij gedacht hebben, wat... eh wat ik van hem dacht. Maar Tony," ze greep hem bij den arm, „als hij mijn man niet gedood heeft, en verder niemand in de kamer was dan wij drieën, wie heeft het dan gedaan?"

„De eenige verklaring is, dat er nog iemand anders in de kamer geweest moet zijn, Evangeline. Greenwood heeft van den aanvang af gezegd, nog vóór hij iets van dien Chinees wist, dat er drie menschen in de kamer moeten zijn geweest — je man, jijzelf en de inbreker — en natuurlijk had hij gelijk, niet-tegenstaande jouw ontkenning. Maar nu blijkt het, dat er ook een vierde was, iemand die wachtte om dat beeld in handen te krijgen, iemand die zonder twijfel tegenwoordig was geweest bij het eerste gesprek, dat je met je broer had en die daaruit afleidde, dat Redmayne gefaald had. Daarom deed hij zelf een poging om het beeld machtig te worden. Kun je je ook herinneren of de gordijnen dichtgetrokken waren, toen je in de hall kwam en je broer plotseling zag?"

„Ja. Ze waren dicht en er is nog iets, dat ik heelemaal vergeten heb je te vertellen. Toen ik hem zag, schrok ik zoo vreeselijk, dat ik bijna flauw viel. Bobby bracht me naar een stoel bij het raam en deed het open en pas later drong het tot me door, dat hij niet omhoog reikte om de knip er af te doen, dus moet die al losgeschoven zijn geweest. En ik herinner me ook heel goed, dat het raam al den tijd, dat we aan het praten waren, open heeft gestaan; Bobby sloot het voor hij heenging."

„Dan is het bewijs volledig. John Ling heeft het eerste gesprek tusschen jou en je broer van a tot z gehoord. Toen je de kamer uitging, moet hij zijn omgelopen naar het raam van de provisiekamer en daardoor binnengekomen zijn met de bedoeling zelf het beeld weg te halen, nu je broer — naar hij dacht — de zaak verknoeid had. Wat toen volgde, is moeilijk te zeggen; in elk geval moet je man vlak daarop beneden gekomen zijn, misschien heeft Ling kans gezien de hall binnen te sluipen en heeft hij zich daar een schuilplaats gezocht,

in afwachting dat je man weer zou weggaan. Er is in de hall natuurlijk voldoende gelegenheid, dat iemand zich verbergen kan, is 't niet?"

„O ja, schuilhoeken genoeg."

„Welnu, dan kan ik me wel voorstellen wat er gebeurd is. En daardoor wordt ook verklaard, dat die dolksteek in het donker zoo wonderlijk accuraat toegebracht is. Een Engelschman zou zoo iets alleen puur toevallig hebben kunnen doen. Maar terwijl je man voorbij het venster liep, kon Ling zijn omtrek tegen de lucht afgeteekend zien en goed raken. Uit hetgeen jij verteld hebt, krijg ik den indruk, dat hij meer dan genoeg tijd heeft gehad om uit de kamer te sluipen vóór je broer zijn zaklantaarn aanknipte en weer te verdwijnen uit het raam, waardoor hij binnengekomen was. Hij moet geweten hebben, dat je broer het beeld in handen kreeg, en zijn eenige gedachten was nu, je man te verhinderen op Redmayne te schieten, en zich zoo weer meester te maken van het gestolen beeld. En een moord is voor iemand als Ling kinderspel. Als alles zich in werkelijkheid toegedragen heeft zooals ik zeg — en naar mijn idee sluit het als een bus — dan veronderstel ik, dat je broer zich nog in de buurt verscholen houdt, vooral ook omdat hij onschuldig is aan den moord. Ik zou zeggen, dat het laatste van de tragedie spelen zal in het huis van de Barnetts, waar hij, als het donker is, zal heengaan om het beeld af te leveren."

„O, Tony! Wat moeten we doen? Als hij er heen gaat, wordt hij natuurlijk gearresteerd. Nu we weten, dat hij Hiram niet gedood heeft, is dat natuurlijk niet zoo heel verschrikkelijk, maar het blijft de vraag of de politie zal gelooven, dat hij onschuldig is aan den moord."

Anthony Hayden keek op de klok. „Het lijkt me het beste," zei hij, „dat ik rechtstreeks naar het politiebureau ga en den inspecteur alles vertel, wat jij mij toevertrouwd hebt. Het is onze eenige kans en het is bovendien billijk, dat de autoriteiten de waarheid weten. Ik zal ook zorgen, dat ze moeite doen om Ling in handen te krijgen; vind je goed, dat ik dat doe?"

„O ja, natuurlijk," riep Evangeline vol vuur. „Nu ik weet, dat hij mijn man niet doodgestoken heeft, mogen ze gerust de waarheid weten."

„Uitstekend... zoodra ik nieuws heb, bel ik je op. Tob ondertusschen maar niet; zoo gauw het me eenigszins mogelijk is, kom ik terug."

Enkele oogenblikken later hoorde ze zijn auto in volle vaart de oprijlaan afrijden.

XIX VAN HET ACHTTIENDE TOT HET DRIE-EN-TWINTIGSTE UUR

„Nu, Sir Anthony, ik dank u zeer voor uw inlichtingen," zei inspecteur Renfrew, terwijl hij zijn notitieboek sloot. Het onderhoud tusschen Anthony Hayden en den inspecteur had plaats gehad in het bureau van laatstgenoemde. „U begrijpt natuurlijk, dat het allemaal theorie is en dat er geen enkel vaststaand feit is om het te bewijzen."

„Maar u gelooft toch zeker, wat mevrouw Shutter vertelt?" vroeg de ander scherp.

„Zeker, ik ben overtuigd, dat mevrouw Shutter u de waarheid heeft verteld, voor zoover zij die weet... wat wel eenig verschil maakt... ik kan nu ook begrijpen, waarom mevrouw Shutter zoo achterhoudend tegenover ons is geweest... dat ze weinig lust had haar broer te verraden. Ik betwijfel zelfs, of ze ons de waarheid verteld zou hebben, als ze zelf van de misdaad beschuldigd was — tenminste, zoolang ze haar broer voor den dader hield."

„Ik weet wel zeker, dat ze in dat geval gezwegen zou hebben," verklaarde Hayden met nadruk. „Daarom wilde ik tot elken prijs de waarheid uit haar hebben. Maar meent u heusch, inspecteur Renfrew, dat u er nog niet zeker van bent, wie Hiram Shutter vermoord heeft?"

„Neen, Sir Anthony, dat ben ik ook niet. Want hoewel het bewezen is, dat Ling buiten voor het raam op Trend Hall heeft gestaan, is er geen enkel bewijs, dat hij ook binnen is geweest. Ik geef toe, dat, oppervlakkig beschouwd, de feiten er op wijzen, dat Redmayne onschuldig is, maar aan den anderen kant kan het afvegen van het gevest van den dolk een zuiver-werktuiglijke beweging zijn geweest, iets dat hij puur uit gewoonte heeft gedaan; een beroepsinbreker denkt het eerst aan het uitwisschen van zijn vingerafdrukken.

Maar daar staat weer tegenover, dat het niet verstandig is, dat hij kostbaren tijd met iets totaal overbodigs zou verspillen, in omstandigheden, dat juist tijd het belangrijkste voor hem was. Dus in ieder geval schijnt hij het noodig gevonden te hebben. Maar genoeg hierover. Uw theorie is dus, dat Ling, een Oosterling, beter de kunst verstaat om in het donker raak te steken dan een Engelschman. Daar kan ik in komen; waarschijnlijk hebt u daarin gelijk. Maar als hij Shutter's omtrek tegen het venster afgeteekend kon zien, heeft Redmayne het ook gekund."

„Hoe zit het dan met dien dolk, inspecteur? Dien kon hij in een donkere kamer toch niet grijpen?"

„Neen, maar hij kan zich er mee gewapend hebben direct toen hij de hall binnenkwam. Vergeet niet, dat hij — volgens mevrouw Shutter — zich ook al meester had gemaakt van het beeld vóór haar man uit de bibliotheek kwam. Wat ligt meer voor de hand dan dat hij, toen hij den dolk zag liggen en bedacht dat hij ongewapend was, dezen heeft opgenomen om hem in geval van nood als verdedigingswapen te gebruiken? De deur van de bibliotheek moet dicht zijn geweest, anders zou hij het licht gezien hebben, dus het was heel gemakkelijk om naar die tafel te sluipen en den dolk te pakken. Maar het is natuurlijk mogelijk, dat uw theorie juist is en het zal mij werkelijk plezier doen, als dat het geval blijkt te zijn. Het heeft er inderdaad veel van, dat Redmayne zijn zuster als de schuldige beschouwde, want gesteld dat die Chinees zich werkelijk hier of daar in de hall verscholen hield, zou hij daarvan toch niets weten. Maar hoe dan ook, als hij onschuldig is aan den moord, zal hij ongetwijfeld een poging doen om het beeld bij de Barnetts te brengen, want hij heeft natuurlijk de Barnetts bedoeld, toen hij zijn zuster zei, dat hij in opdracht handelde. Hij had een motief om hun naam voor haar te verzwijgen, dat ten opzicht van dien Chinees niet zou hebben gegolden. De Barnetts waren burenen met wie ze af en toe omging; de Chinees was een vreemde en zat bovendien in Londen, tenminste dat dacht hij."

„Maar denkt u dat hij naar Barnes zal durven gaan, nu een van de Barnetts gearresteerd is en het landgoed onder politiebewaking staat?"

„Hoe kan hij dat weten, Sir Anthony? Niemand is daarvan op de hoogte

behalve wij natuurlijk en u, aan wien ik het zooveel verteld heb. Hij heeft er natuurlijk geen flauw idee van wat ze met uw gouden servies hebben uitgespuist en evenmin dat we dit deel van het raadsel zoo gauw hebben opgelost. Als hij inderdaad nog in de buurt is, moet hij zich in de bosschen schuil houden, anders zou hij al gearresteerd zijn. Neen, ik veronderstel dat hij niet de minste vrees zal hebben om — na donker natuurlijk — naar Barnes te gaan. Ook vermoedt hij niet, dat zijn zuster onder verdenking staat, omdat hij voor zichzelf wel de vaste overtuiging zal hebben, dat wij hem zoeken voor den moord en niemand anders dan hem.

Daarom zal hij naar Barnes gaan, vóór hij probeert voorgoed weg te komen — en op dat moment loopt hij in de val!”

„Uw redeneering lijkt mij volkomen juist. Maar nu onze vriend Ling? Waar kan die in vredesnaam zitten?”

„Ling had meer dan tijd genoeg om weg te komen, voor we het cordon hebben getrokken, Sir Anthony, dus hij zal wel naar Londen gegaan zijn met de wetenschap dat Redmayne één van de beelden in handen had en in de verwachting dat hij het andere ook wel zou krijgen. Maar daar staat de mogelijkheid tegenover, dat hij, als hij twijfelt aan Redmayne's goede trouw en handigheid en zich nog hier in de buurt bevindt — wat ik voor mij overigens niet geloof — probeeren zal zelf naar Barnes te gaan om het andere beeld te stelen, daarbij uitgaande van de overweging, dat we Redmayne zoeken en in hem geen erg hebben. Maar dit is tenslotte allemaal maar bespiegeling.... het meest waarschijnlijke blijft voor mij, dat die knaap al lang de beenen had genomen, toen de jacht begon.”

„Ik vrees, dat u het bij het rechte eind hebt, inspecteur,” antwoordde Hayden. „Wat wilde u nu verder doen?”

Renfrew keek Sir Anthony een oogenblik nadenkend aan; toen leunde hij over de schrijffafel naar voren.

„Kijkt u eens, Sir Anthony. Ik zal helaas heel openhartig tegen u moeten zijn, omdat u ongelukkigerwijze in zekeren zin belanghebbende partij bent. Mevrouw Shutter heeft u toevertrouwd, dat die jongeman haar broer is, en het is heel menscheijk, dat ze niet graag zou willen, dat hij gepakt wordt. U sympathiseert natuurlijk met haar op dat punt, u bent de beste vriend van de familie en als hij gepakt wordt, zou dat een nieuwe, vreeselijke ramp voor haar betekenen. Ik wil natuurlijk niet beweren, dat u iets doen zult, dat ons werk zou kunnen bemoeilijken, maar als persoonlijke gevoelens in een zaak als deze een rol gaan spelen, worden andere overwegingen, zooals plicht en wet en zoo meer, wel eens op den achtergrond gedrongen. U begrijpt, hoop ik, wat ik zeggen wil, Sir Anthony?”

„Volkomen! En ik kan niet anders zeggen dan dat uw redeneering zonder meer juist is,” was het ernstige antwoord. „Maar voor zoover het mijn persoon betreft, hoeft u zich niet door deze vrees te laten leiden, inspecteur. Ik heb natuurlijk diep medelijden met mevrouw Shutter, maar in het belang van de justitie en nog veel meer in haar eigen belang, hoop ik, dat de jongeman in kwestie aangehouden zal worden. Deze geheimzinnige misdaad moet volkomen opgehelderd worden — er mag geen enkel duister punt overblijven en er is niemand, die ons daarbij meer van dienst kan zijn dan Redmayne. Dus denk vooral niet, inspecteur, dat ik een spaak in 't wiel zal steken, terwille van mevrouw Shutter's broer. Integendeel, ik zal u zooveel mogelijk behulpzaam zijn. In

het ongunstigste geval krijgt hij een betrekkelijk korte gevangenisstraf en zijn arrestatie zal misschien leiden tot de arrestatie van den werkelijken dader. Mijn gevoelens van vriendschap voor mevrouw Shutter zullen niet in 't minst beïnvloed worden door het feit, dat ze een broer heeft, die voor een diefstal gevangenisstraf ondergaat. Dus ik heb mijn kaarten nu opengelegd; legt u nu de uwe er naast. Ik geef u de verzekering, dat u het zonder gevaar kunt doen, inspecteur.”

Er klonk een warmte in Renfrew's toon, toen hij antwoord gaf.

„Ik ben heel dankbaar voor uw openhartigheid, Sir Anthony,” zei hij. „Wat ik zou willen doen, is dit. Ik wilde ze allebei, Redmayne en Ling, ongehinderd naar Barnes laten gaan, vooropgesteld natuurlijk, dat ze hier zijn en het voornemen hebben daar een bezoek te brengen. In ieder geval zullen ze geen van tweeën vóór donker een poging wagen, dus zal ik mijn menschen instructies geven, dat ze — als ze verdachte personen in de omgeving van Barnes zien — niets anders hebben te doen dan het huis en het omliggende terrein goed in het oog te houden en op te letten of de beide mannen — of één van hen — het huis binnengaan. Als dat gebeurd is, zitten ze in de knip! Het was verder mijn plan om, wanneer één van de twee naar binnen gaat, en we dien dus praktisch gesproken in handen hebben, nog een poosje te wachten om te zien of de ander ook nog komt opdagen.... want ik wil ze niet verschrikken en het spel door overhaast optreden bederven. Maar te lang wachten we natuurlijk niet.”

„En gesteld, dat ze er heelemaal niet naar toegaan?”

„Die kans loopen we natuurlijk, Sir Anthony, maar ik ben overtuigd, dat Redmayne in elk geval komt. En wat Ling betreft, als die naar deze buurt gekomen is met het doel de twee beelden te bemachtigen — en hij niets met Redmayne uitstaande heeft — dan wil ik er mijn hoofd onder verdedden, dat hij niet van hier zal gaan zonder zijn doel te hebben bereikt. Dan is er nog iets, dat u niet uit het oog moet verliezen. Gesteld, dat Ling op een of andere manier achter Redmayne's onderhandeling met de Barnetts gekomen is — hij was dien nacht op het oorlogspad en kan meer gezien en gehoord hebben dan wij weten — dan wil ik u wel zeggen, dat ik niet graag in Redmayne's schoenen zou staan! Want als die jongeman den Chinees bedrogen heeft, zal Ling hem dat geducht inpeperen. En dat is ook een van de redenen, dat ik graag in de buurt van Barnes ben, wanneer dat tweetal elkaar soms mocht ontmoeten. We hebben aan één moord in de buurt meer dan genoeg, Sir Anthony. Als Redmayne geprobeerd heeft Ling in den nek te zien, is het een gevaarlijk spel geweest....”

„Ongetwijfeld,” viel Anthony Hayden hem bij. „Ik weet zoo een en ander van Chinezen en als het om een eerezaak gaat, zijn die heeren tamelijk kort angebonden.... speciaal het type Chinees, zooals Ling me er een schijnt te zijn. Als hij denkt, dat Redmayne hem bedrogen heeft, omdat een overeenkomst met de Barnetts hem voordeelijker leek, geef ik geen penny voor Redmayne's leven. Natuurlijk heb ik hiervan geen woord tegen mevrouw Shutter gezegd, maar het is geen oogenblik uit mijn gedachten geweest.”

„Dat is voorloopig in den schoot der goden verborgen, Sir Anthony,” merkte Renfrew filosofisch op. „Natuurlijk zal ik, na hetgeen ik van u heb gehoord, een onderhoud met mevrouw Shutter moeten hebben, maar dat kan tot morgenochtend wachten. (Wordt voortgezet)



HET LANDELIJK GEHUUCHT ANGERLOO (GLD.)



AAN DEN ZELFKANT DER MIDDARCH ALLEE



DE RUïne TE LOON OP ZAND (N.Br.)



DE ST. MAARTENSTOREN EN DE POMP TE ZALTBOMMEL



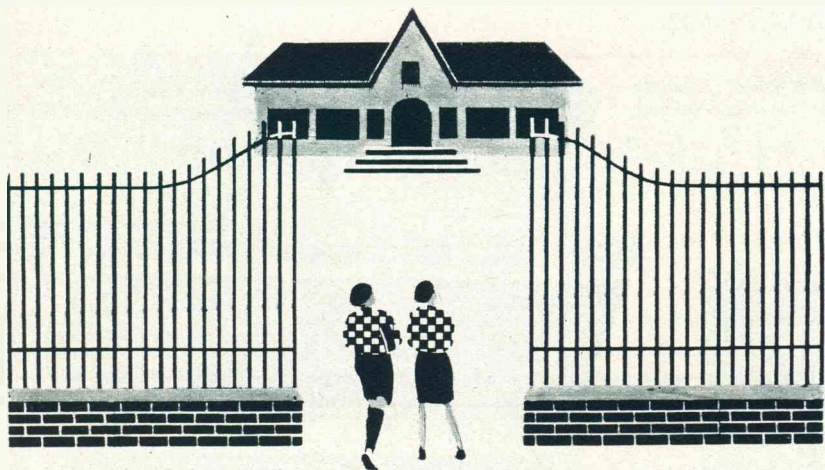
ALS HET PLANTSOEN TE GRONINGEN NOG KAAL IS



HUIZE „DE ULENPAS” TE DREMPT (Gld.)



Marktdag te Tilburg, op den achtergrond het Stadhuis



vóór schooltijd Wrigley's ...!



een verstandige gewoonte, die de gezondheid van Uw jongens en meisjes ten goede komt. Immers, Wrigley's bevordert de eetlust en een gezonde spijsvertering en . . . wie Wrigley's gebruikt heeft altijd een frissche adem. Wrigley's is tevens een goed hulpmiddel om het gebit schoon te houden. Geef Uw kinderen Wrigley's Kauwgom als ze lastig zijn; het werkt kalmeerend en concentreert hun aandacht bij het school- en huiswerk. Wrigley's is een heerlijke versnapering, die door jong en oud gewaardeerd wordt.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmaak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmaak). 5 cent per pakje. HM-3

WRIGLEY

PJNLIKE HUID? WAAROM LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 'snachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist.

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**



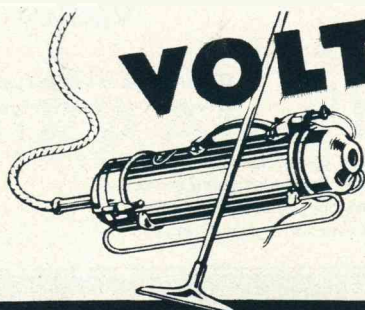
Asthmalijders

Het

Asthmapoeder Boom

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeking.

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijgaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.



VOLTA STOFZUIGER

DE stofzuiger, welke zoo volmaakt van constructie is, dat hij door iedereen vakkundigen installateur met warmte en overtuiging wordt aanbevolen. Vraagt uw installateur om gratis demonstratie!

Volta... de Dienstknecht in uw huis

MICRO-FOTO VAN ZENUWCELLEN

300 X

Vol Gezondheid en Levenslust



Zoo zoudt gij U willen voelen en - dat kàn.

Tenzij gij lijdt aan een organisch gebrek, is er absoluut geen reden, waarom gij U niet gezond en krachtig zoudt voelen - vol levenslust en energie.

Duizenden hebben met dezelfde moeilijkheden te kampen gehad als gij en zij hebben nieuwe gezondheid en levenskracht geput uit Sanatogen.

Sanatogen zal ook Uw gezondheid verbeteren en Uw zenuwen nieuwe kracht geven.

Overdenk eens, hetgeen een geneesheer in het Medisch Tijdschrift

"The Medical Press and Circular" schreef:

"Sanatogen wordt gemakkelijk door de maag opgenomen en heeft een merkwaardig snelle uitwerking, die zich openbaart in de gestadige toeneming van kracht en energie. Sanatogen brengt de bloes der gezondheid op de wangen terug."

Waarom zoudt gij U langer slap blijven voelen, gekweld door zenuwzwakte en gebrek aan energie?

SANATOGEN is verkrijgbaar in alle Apotheken en Drogisterijen à Fl. 1.- per bus.



PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.



Welverzorgde handen

ondanks al het huiselijke werk, ondanks het voortdurende omgaan met warm en koud water, krijgt men

door NIVEA

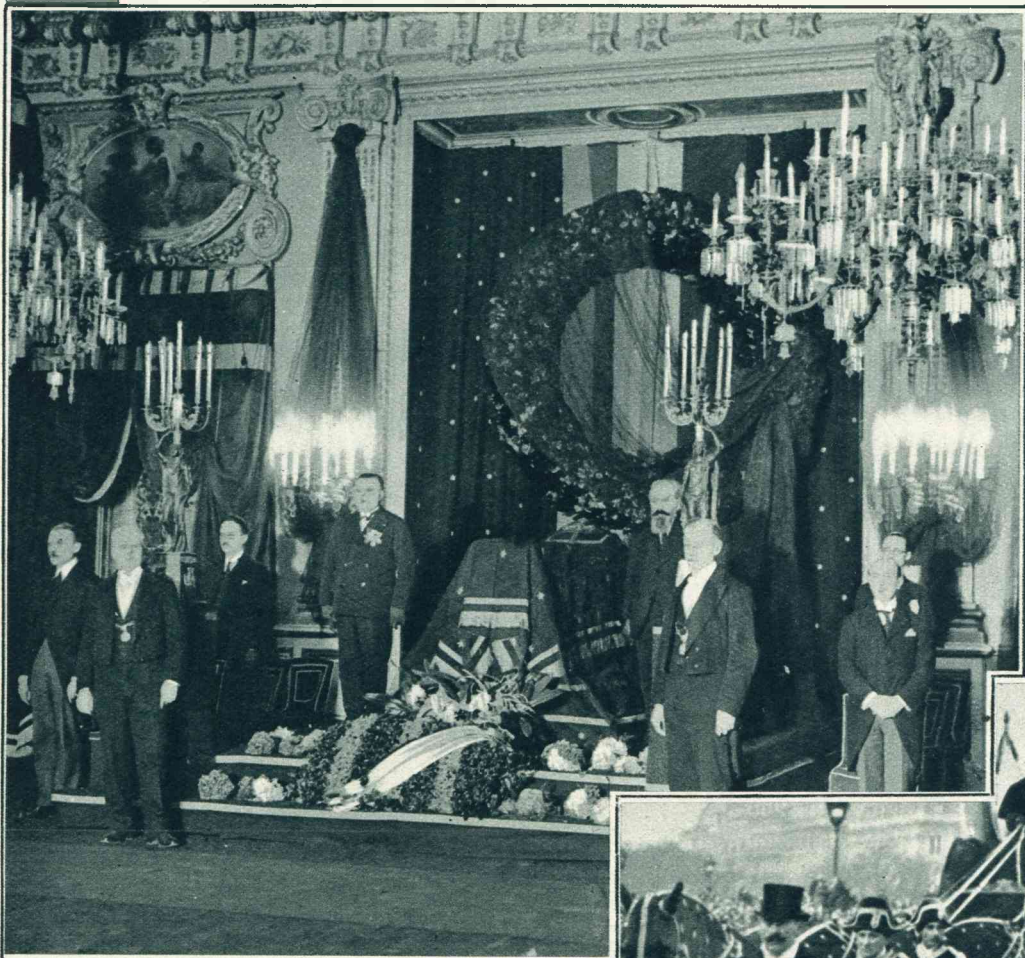
Wrijf er gezicht en handen elken avond mede in, maar ook overdag, zooals het uitkomt. Zonder glans achter te laten dringt Nivea volledig in de huid door en geeft haar dat zijzachte, gezonde en frissche uiterlijk wat wij zoo zeer bewonderen bij de jeugd.

Alleen Nivea bevat het huidverzorgende Eucerit en daarop berust de zoo verrassende uitwerking.

Prijzen van Nivea: Doozen van 15 tot 90 cts. / Tuben van 35 en 55 cts.

Het stoffelijk overschot wordt langs den Arc de Triomphe gereden, maaronder het graf is van de Onbekende Soldaat.

*In den beroemden Salon d'Horloge op het ministerie van Buitenlandsche Zaken, waar eens het Kellogg-pact werd geteekend, stond het stoffelijk overschot van den grooten predesbevoorde-
raar opgebaard. Oud-strijders vormden er een eerewacht bij.*



*De uitvaart
van Oud-Minister
Aristide Briand*



De lijkstoet op de Place de la Concorde.

Minister-president André Tardieu hield de lijkrede op den Quai d'Orsay, vóór het ministerie van Buitenlandsche Zaken, waar Briand zoovele jaren heeft gewerkt.

Uitslag VAN ONZE SPIRAAL-PRIJSVRAAG

DE HOOFDPRIJS:

een fraaie Boekenrek-Sigarenkast

Al liet onze laatste prijsvraag zich ook wat ingewikkeld aanzien, wie zich éénmaal tot oplossen gezet had, zal ervaren hebben, dat het probleem toch zoó moeilijk niet was. Want er was niet slechts ééne, maar welhaast talloze manieren om tot een goede oplossing te geraken. Wanneer wij dan ook hierbij onze oplossing van het vraagstuk geven, beteekent zulks volstrekt niet, dat degenen, die

op eene andere wijze aan den gestelden eisch (de 14 blokjes in de spiraal onder te brengen, zóó, dat er op iedere lijn, horizontaal, verticaal of diagonaal, slechts één blokje voorkwam) voldeden, niet even goed als goede oplossers in aanmerking kwamen.

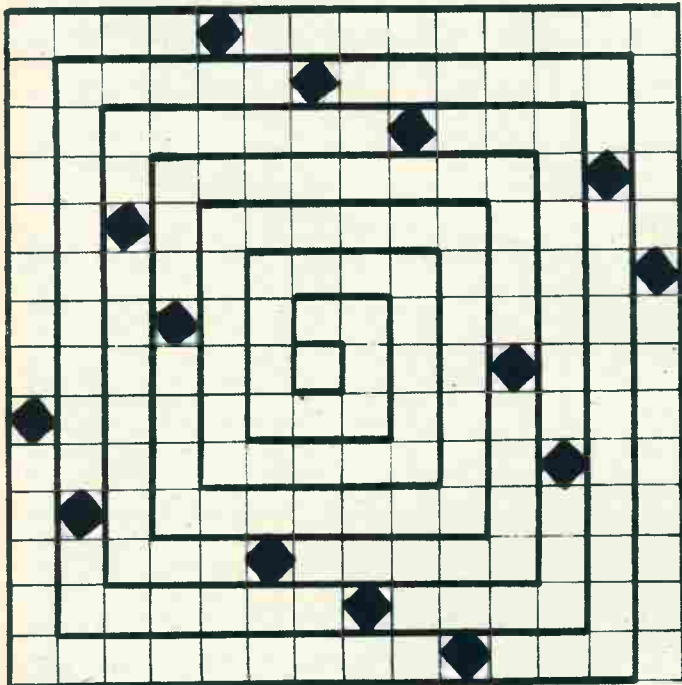
Onder de zeer velen, die eene juiste oplossing inzonden, hebben wij loting gehouden, om de zes-en-twintig beschikbaar gestelde prijzen te verdeelen.

werd door het lot toegekend aan: H. v. Wijk, Dwarsstraat 12, Terneuzen. Verder wees het lot als prijswinnaars aan: A. Schipper, B. 27, 's Heer Hendrikskinderen; Mej. M. Barentsen, Hobeinstaat 91 boven, Vlissingen; Th. J. v. d. Peijl, Smalegangesbuurt 21, Goes; Ed. de Caluwé, Heikant Oude straat C 188, Koewacht; Mej. M. Lampers, Glacisstraat 54, Vlissingen; J. Meijers, J. v. Beijerenstraat 6, Goes; A. J. Goudzwaard, V. 77 Segeerssingel, Middelburg; Duvekot, Landbouwer, Borsele (ZEELAND); H. Kamphuis, Joost de Moorstraat 9, Vlissingen; Mej. Chr. Lossie, Wijk D 7, Hulst; M. Dalebout, Fokker, Elkerzee; J. Oppe, A. 133 M, Zaamslag; P. Pannekoek, Bouwplan 2, Kapelle-Biezelinge; M. Leijnse, Gasthuis, Middelburg; N. Potappel, Stooftijk, Scherpenisse; J. Serrens, Zaamslag; L. Koene, Draaibrug, Aardenburg; D. Reitsma, A. 30, Schore; M. C. Fokker, Asscheweg E 64, Hulst; D. v. d. Berg, Pr. Hendrikstraat 31, Axel; W. v. d. Berg, Lange Geer G 235, Hansweert; J. M. v. Vessum, Burgh; A. Geijp, Havenstraat 3, Terneuzen; v. d. Veen, Kaversdijk, Walsoorden; J. C. den Broeder, Hyacinthenlaan 30, Vlissingen.

Wij kunnen hierbij nog aankondigen, dat in ons volgend nummer een nieuwe amusante en originele prijsvraag verschijnen zal, waarvoor wij nu reeds de belangstelling inroepen.

Daaraan wordt een vijftigtal fraaie prijzen verbonden en wij wekken ieder, wien het lot thans minder gunstig was, op, in de Paaschdagen opnieuw een kans te wagen.

Over prijsvragen kan geen correspondentie worden gevoerd.



Belangrijk!

Het steeds stijgend succes onzer premie-romans heeft ons reeds eenige malen genoopt de oplage hiervan aanmerkelijk te verhoogen hetgeen mede ten gevolge heeft dat wij vele duizenden nieuwe, enthousiaste premieboekklanten gewonnen hebben. Om nu aan de talloze aanvragen die wij van deze zijde mochten ontvangen te voldoen hebben wij besloten van vroeger verschenen romans een herdruk te doen verschijnen. Aangezien echter de oplage van dezen herdruk uiteraard beperkt is raden wij al diegenen die deze romans indertijd niet hebben aangeschaft, omdat zij nog onbekend waren met de goede qualiteiten en den meeslependen inhoud dezer boeken of om andere redenen, dringend aan zich ten spoedigste in het bezit te stellen van deze schitterende romans die als premie voor onze lezers worden beschikbaar gesteld tegen den geringen prijs van 17½ cent ingenaaid en 70 cent, in luxe-prachtband. Voor deze week stellen wij het volgend tweetal verkrijgbaar:

ASSCHEPOESTERS PRINS, door Kathleen Norris en SIMEON HEX' ONDERGANG, door J. M. Walsh



Asschepoesters Prins

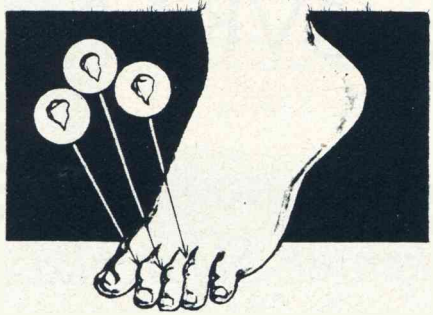
is een allercharmantst boek van de gevierde schrijfster Kathleen Norris. De hoofdpersonen zijn een winkelmisje uit een groot warenhuis en een zoon deszelfs eigenaars, die ontelbare en schier onoverkomelijke moeilijkheden te overwinnen hebben, willen zij eenig uitzicht hebben dat hun wederzijdsche liefde bekroond wordt... Naar dit prachtboek is een film gemaakt die juist dezer dagen in ons land in omloop is.



Simeon Hex' Ondergang

is een meesterwerk van den beroemden schrijver J. M. Walsh, die met veel talent de dramatische geschiedenis schildert van een bejaard man, een zonderling, die op raadselachtige wijze om het leven komt. De schier onoplosbare verwikkeling die om dit feit gesponnen is, vormt de kern van dit verhaal waarin romantische, tragische en komische elementen op onnavolgbare wijze zijn saamgevoegd!

EKSTEROOGEN VALLEN UIT



na dit melkachtige zuurstofbad

Men mag nooit een eksterroog uitsnijden. Dit is gevaarlijk. Om ze pijnloos en zonder gevaar te verwijderen moet gij Saltrates Rodell in het water oplossen totdat het als melk uitziet. Als gij uw voeten in dit melkachtige bad doet, worden de eksterroogen week, zoodat gij ze met wortel en al volkomen pijnloos kunt verwijderen. Zwellingen verdwijnen en een schoen die een heel nummer kleiner is, zal passend voor u zijn. Gij kunt den heelen dag loopen en den heelen nacht makkelijk doordansen.

Saltrates Rodell wordt aanbevolen en is voor een gering bedrag in alle Apotheken, Drogisterijen en Parf. zaken verkrijgbaar



KON NIET SLAPEN OF ETEN

Gebroken door haar man's dood.

Toen het verdriet haar trof, werd de gezondheid van deze vrouw geknakt. Alles wees er op, dat zij spoedig geestelijk en lichamelijk een wrak zou worden. Toch, in nog geen twee maanden, heeft zij haar gezondheid en energie weer terug gekregen. Hoe zij deze verandering teweegbracht, beschrijft zij hieronder zelf:

„Na den dood van mijn man, nu eenige maanden geleden, ging mijn gezondheid hard achteruit. Ik had vreeselijke vlagen van neerslachtigheid en het was me onmogelijk te eten of te slapen. Ook leed ik aan reumatiek. Toen besloot ik Kruschen Salts te probeeren en nu heb ik de „kleine, dagelijksche dosis“ bijna twee maanden lang genomen. In dien tijd is mijn gezondheid flink vooruit gegaan en de reumatiek is absoluut verdwenen. Ik ben nu veel vroolijker en eet en slaap ook beter.”

De meest voorkomende oorzaak van neerslachtigheid is hoofdzakelijk constipatie - een verzwegen klacht - omdat de lijder zich er zelden van bewust is. Maar dat betekent een gestadige ophooping van lichaams-

giften, die langzaam en zeker den geest versuffen, de energie smoren, de zenuwen ondermijnen en de algeheele geestkracht dooden. Kruschen Salts nu maakt hardlijvigheid ten eenen male onmogelijk, Kruschen zorgt dat lever en nieren op natuurlijke wijze hun functie vervullen; zij verwijderen zacht - maar zeker - werkend. alle giftige afvalproducten en verzekeren zoodoende een zuiveren bloedsomloop. En daarom zult u, als u regelmatig Kruschen Salts gebruikt, nooit weten wat neerslachtigheid beteekent, en evenmin last hebben van „zenuwen“ of moedeeloosheid.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f.o. 90 en f. 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam - C.



De moderne chromatische H & C Syrena
HARMONICA
met pianoklavier is het wonder van den tegenwoordigen tijd!

Ieder die van muziek houdt, kan op de chromatische harmonica terecht. Behalve melodie en begeleiding bevat dit instrument een groote verscheidenheid van de mooiste accoorden met 'n klank-effect, dat voor de meeste grootere instrumenten niet onder doet, terwijl het geheel in zoo'n kleine ruimte is ondergebracht, dat het gemakkelijk in een daarbij passend koffertje kan worden meegenomen. Wij leveren deze instrumenten met handleiding in diverse prijzen.

VRAAGT CATALOGUS No. 92.

N.V. HEES & Co.
DELFT

Vrouwenhanden

blijven ondanks alle huishoudelijke arbeid gaaf, zacht en blank door



PUROL



BRUSSELSCH KERMIS

Met een zachten cocos-
smaak. Bestrooid met
een fijn laagje suiker.

30 ct. per half pond.

VERKADE

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

HAROL

REUKLOOS HAARWATER

ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN
FLACONS 30-45Cts.



VRAAGT UW DROGIST

Kunsttanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING

Betaling desgewenscht in
12-maandelijkse termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,
Van Heusdestr. 13b

TELEFOON 30013

tramlijn 4, 15, 16 en 17.

Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT. Alwinstraat 23 (Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht

DEREK. Betje Wolffstraat 44.

DE ROON. Korte Dreef 9

DE HAAN. Asterstraat 77

(Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181

(Charlois)

BRUSSAARD. Nassaulaan 20.

Schiedam

KREUKNIET. Strijensche straat 56

Schiedam

Een wonder

hoe de zon elken morgen nieuw leven wekt
en nieuwe schoonheid schept. Een wonder
ook, hoe elken dag opnieuw één enkele be-
handeling met „Zij“-crème nieuw leven en
nieuwe schoonheid schenkt aan Uw huid.

ARENA
STATIONSPLEIN 12
HET VARIETE VAN ROTTERDAM
10330 TELEFOON 15918

16-31 Maart

Het programma

der attracties!

Kees Pruis

de Hollandsche Humorist

Carr Bros. & Betty

Acrobatiek in de aller-
hoogste perfectie!

Gretl Vernon

De bekende Weensche
favoriet soubrette

Breckers Beren

De dansende, fietsende en
rolschaatsrijdende
wonderberen!

5 verdere
sensaties!

Dagelijks 2¹⁵, 8³⁰

Zondags 2¹⁵, 5, 8³⁰

25 c.-1.50 incl. belast.

STORM

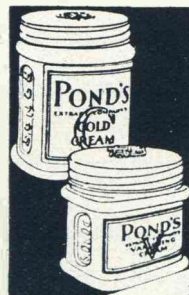


OVER-DEN MONT BLANC

Dag in dag uit door weer en wind, wist Lenie Riefenstahl, de vertolkster der hoofdrol in dit drama, haar mooie teint te behouden. In de beide *Pond's Creams* vond zij een heilzaam middel om de huid soepel en fris te houden. Zeggen deze woorden U niets? Ook Uw huid staat bloot aan de gure stormen waardoor we in het voorjaar hier zoo vaak worden verrast. Doe als zij, gebruik beide *Pond's Creams*.

Pond's Vanishing Cream beschermt Uw huid en geeft haar een mooie matte teint. Een korte massage voor ge ter ruste gaat met *Pond's Cold Cream* versterkt haar en houdt haar jong.

Met *Pond's* in den storm, blijft Uw teint in den vorm.



VERZORGT UW TEINT MET
POND'S
VANISHING EN COLD CREAM

Kleine pot f. 1.-
Grote pot f. 2.-

MONSTERS
van beide Creams
ontvangt U na inzending
van 10 ct. porti aan Pond's
Extract Co., Ald. 16, Amsterdam

NAAM

ADRES

ADVERTEERT IN DIT BLAD

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar ar Jeren gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoloot waarborg, dat het U voldoen zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.



Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam

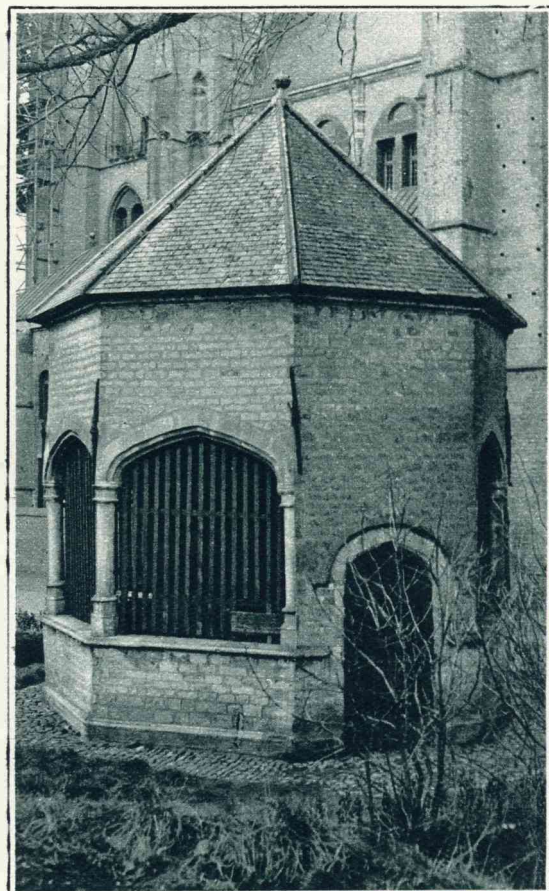
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:



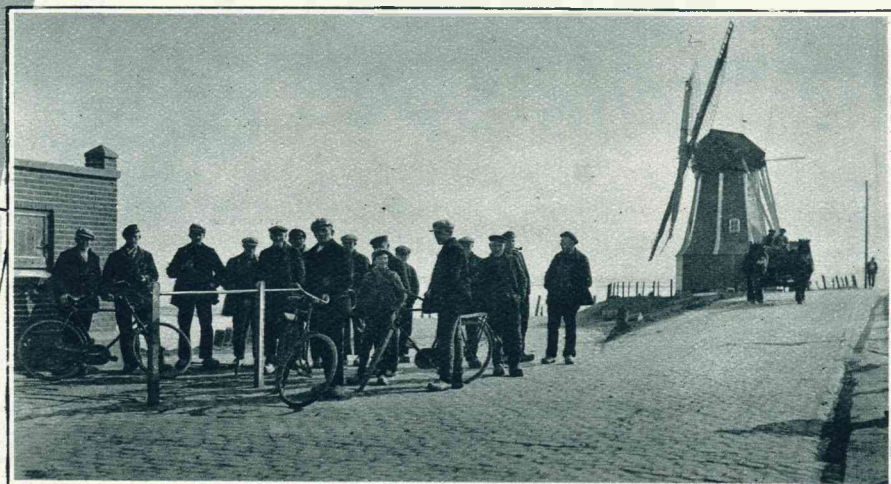
De oude waterput te Veere.



Dorpsgezicht te Nieuw Namen.
Opvallend is het, hoe hier de
straatweg nog weinig gemo-
derniseerd is en ondanks de
breedte van den weg toch
maar een klein gedeelte berijd-
baar is in den winter.

KIEKJES UIT ONZE PROVINCIE

Een dorstige kudde nabij St. Philipsland, die evenwel het water nog bevroren vindt.



Kijkje op 's Heer Arends-
kerke van af den dijk.

Schafstijd te St. Philipsland, of zou
het dorp ook al werklozen hebben?

Een schilderachtig molenhoekje onder de gemeente Sluis.

STEDESTEMMEN

KATTENDIJKKE

Altijd herrie, altijd ruzie,
in den Kattendijkschen raad;
Bij 't geringste woordje wordt er
minimum één raadslid kwaad.

Maar als dan de kranten schrijven
van de dorpsche ruzie-hoos.
Dan, dat zul je wel begrijpen,
worden alle leden boos.

Menschen, wil je toch verzoenen;
't Leven is al treurig zat;
Als je nu voor al die ruzies,
eens een vroolijk lachje had?
Dan bespaarde je je moeite,
en kwam 't dorp niet in de klad!



WALCHEREN-DOSKO II 0-1. 't Was een schraal wedstrijdprogramma Zondag 1.1. voor de resterende competitiewedstrijden. Alleen Walcheren speelde en kon het niet tot een overwinning brengen, zoodat haar plaats stevig onderaan blijft in 3 B. Toch werd er nu en dan druk uitgeoefend op het doel van Dosko II. Corner op het doel van Dosko.

De keeper van Dosko onderschept een aanval.



Zeeuwsche Sport

In het begin van het voetbalseizoen hebben wij er reeds de aandacht op gevestigd, dat 't krachtsverschil in de derde klasse B. te groot was om een spannenden strijd om de eerste plaats tegemoet te kunnen zien. Hoewel Zeelandia nog eenigen tijd een kans had op het kampioenschap, of laten wij liever zeggen, dat de mogelijkheid niet uitgesloten moest worden geacht, dat het 't Vlissingen nog eenigszins moeilijk zou kunnen maken, was reeds van den aanvang te voorspellen, dat de rood-witte Vlissingers een niet al te lastige taak zouden vinden in het veroveren van de eerste plaats. Inderdaad heeft, theoretisch gezien, Zeelandia nog eenige kans gehad, doch practisch is 't steeds Vlissingen geweest, dat den toon aangaf in de derde klasse B. De wedstrijden tusschen de verdere mededingers in deze klasse waren reeds spoedig van weinig belang meer, tenminste voor hen, die alleen belang stellen in het behalen van een kam-



pioenschap, of in het bezetten van een onderste plaats. De eenige eer, die er voor de overige concurrenten dan ook te verdedigen viel, was het veroveren van een min of meer eervolle plaats op de ranglijst en het trachten te behalen van een zoo klein mogelijke nederlaag tegen de twee ploegen, die dan ook de eenige elftallen van eenige kracht waren in deze afdeling. Dat Vlissingen in verschillende wedstrijden zulke ab-

degradatie-wedstrijden te spelen, zoodat alleen Hulst met Vlissingen om een plaats in 2A zou moeten strijden. In dezen strijd geven wij roodwit de beste kans.

Zondag j.l. hebben wij nog een wedstrijd, een van de laatste uit 3 B. meegemaakt en wel den wedstrijd Walcheren—Dosko 2. Walcheren heeft lang geen mooi figuur geslagen in deze afdeling en bengelt onderaan met één gewonnen wedstrijd. Ook deze wedstrijd werd weer verloren met 1—0, hoewel het krachtsverschil nu niet zoo direct te zien was. De Dosko-ploeg was jonger en daarom een tempo vlugger, waardoor hun schermutselingen met den keeper wel eenigszins gevaarlijker waren. Van fraai voetbalspel is geen oogenblik sprake geweest, aan spanning ontbrak het geheel. Het viel ons evenwel op, dat de Walcheren-voordele tamelijk goed door haar middenlinie aan het werk werd gezet, doch aan doortasten ontbrak het op 't laatste moment. Het beslissende schot ontbrak, terwijl door gebrek aan snelheid niet voldoende werd geprofiteerd van de, vooral door den rechtervleugelsoms heel aardig vrij voor het doel gespeelde ballen. Op den rechtervleugel trof-



Walcheren probeert opnieuw tenergeefs den gelijkmaker te scoren.

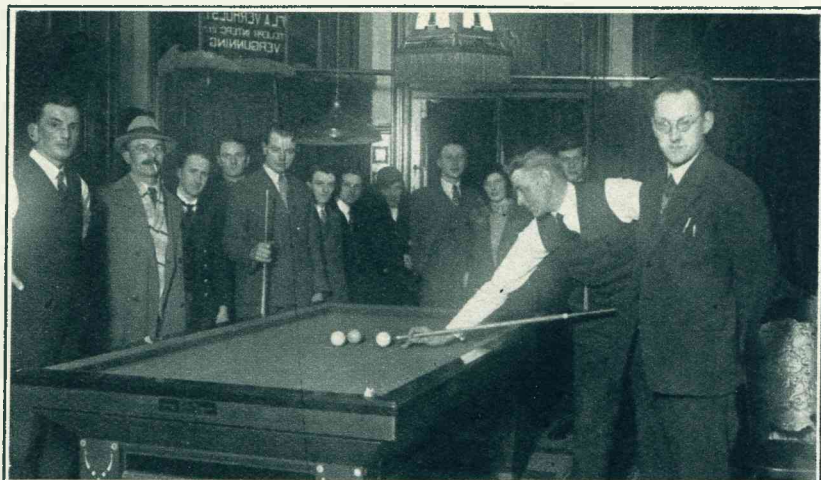
normaal hoge scores wist te bereiken, zegt reeds genoeg omtrent het groote krachtsverschil, al kan het nog geenszins maatstaf zijn bij het berekenen van de kansen, die de Vlissingse club maakt voor de 2e klasse A. Het is reeds vaker gezegd, dat het voor Vlissingen in zekeren zin een handicap was, te moeten spelen tegen zooveel minder sterke tegenstanders. Het is de Vlissingse ploeg niet mogelijk geweest, zich nu eens te meten met ploegen van ongeveer gelijke sterkte, elftallen, die in het 2e klasse milieu zouden passen. Men kan wijzen op een enkelen vriendschappelijke wedstrijd en men kan dan wijzen op de daarin behaalde eervolle resultaten, de bekerwedstrijd, gewonnen van Hero, kan op het tapijt gebracht worden, doch wij weten, dat een ploeg in degradatie-nood de tanden meer op elkaar zet, dan een elftal, dat een vriendschappelijke of bekerwedstrijd speelt. Intusschen is het nog niet zeker, hoe het bij de promotie-wedstrijden zal vergaan, want mag men de loopende geruchten gelooven, dan zou Velocitas, de onderste uit 2 A er van afzien,



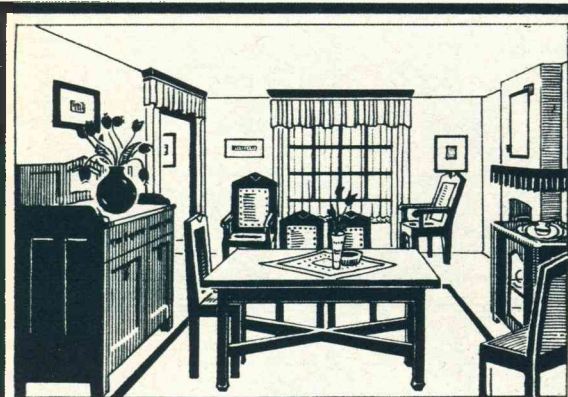
Vios te Kats verloor met 2-1 in de serie bekerwedstrijden tegen C. F. V. te Kolijnsplaat.

fen wij Walcheren's oudsten en trouwsten speler, die werkelijk niet onder te doen had voor zijn veel jongere collega's, zelfs niet wat snelheid aanging. Het waren hoofdzakelijk de verdedigingen, die nu en dan nog goede oogenblikken toonden. Beide doelverdedigers waren voor hun niet al te lastige taak berekend. De middenlinies tippelden, zoo goed en zoo kwaad het ging, mee, doch van eenig systeem was in beide ploegen niet bijster veel te bespeuren.

Jammer vonden wij het, dat het veld voor den wedstrijd Zeelandia 2—Sassche Boys was afgekeurd. Het was een mooie gelegenheid geweest, om het spel van 3A en 3 B. eens te vergelijken. Hoewel natuurlijk het veld niet in een al te besten staat verkeerde, dank zij sneeuw, vorst en daarop gevolgden dooi, meenen wij toch, dat heeren consuls wel eens wat al te vlug zijn met het onbespeelbaar verklaren van terreinen. Wanneer wij zien, onder welke omstandigheden soms in België gespeeld wordt, dan mogen onze Nederlandsche voetballers niet klagen, dat niet goed voor hen gezorgd wordt.



Te Vlissingen behaalde de heer Suurmond het kampioenschap Biljart van de A. B. C. (Algemeene Biljardclub) afd. 2 Walcheren. De heer Suurmond aan het spel.



2 Fauteuils, 4 stoelen met leer f 15.90
massief eiken dressoir f 22.90
massief eiken tafel f 11.90
theemeubel f 7.90

Huiskamer compleet f 58.60

H. TER MEULEN, ROTTERDAM
Hoogstraat

Met alles goedkoper dan wie ook!



„JE BLONDHAAR deed mij met je kennismaken“.

Dat klinkt romantisch; doch hoe vaak komt het geluk tot Blondines, doordat de wondervolle lichte goudglans van hun haar de aandacht op hen vestigt! De fijne structuur van blond haar vereist verzorging met Roberts Nurblood, de speciale shampoo voor blondines, welke niet alleen het verkleuren voorkomt, doch ook donker of kleurloos geworden haar den oorspronkelijken goudglans hergeeft. Probeer Nurblood nog heden. Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

Voor
toilet



VISKOSE SPONS

altijd aangenaam en
zuiver door uitwasschen
in heet water of uitkoken

Importeur: L. S. A. Bron, Rotterdam

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO
PARK-HOTEL

Voornaam Familiehôtel van den
1^{en} rang. Heerlijk zuidelijke ligging.
Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandsche referenties.
Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

ABONNEERT U OP DIT BLAD



Dr. H. NANNING's
KINADRUPPELS
(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)

WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen
in den regel onnoodig. WACHT U VOOR NAMAAK
en let op den naam „Dr. H. Nanning“ buiten op
de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30

WILT U MAGERDER WORDEN?

Dit is zonder dieet in korten tijd
door mijn eenvoudig middel mo-
gelijk. - Schrijf aan **Mevrouw**
NOTO HAADINEGRO, G. R. 4
Torenstraat 8, Den Haag



MET

SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak

GEKLEURD

45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

SPROETEN

komen vroeg in 't
voorjaar. Koop tijdig

SPRUTOL

Pot 90ct. Tube 50ct. Zeep 60ct. Bij alle drogisten

*Adverteeren
doet verkoopen!*

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnlooze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekentondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde

Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3

en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout)

Iederen dag geopend van 10-12

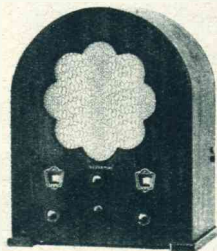
en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79

's Zaterdags van 3-5 uur.

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO



Vóór de
daling
Eng. Pond

f 175.—

Compleet geplaatst met inge-
bouwde 4 pol. luidspreker.

Verlichte afstemschalen

Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17

Noordmolenstraat 45

Telefoon 13703

Betaling vanaf f 10.- p. maand

Thans

f 145.—

ONZE VOORWAARDEN GRONDIG GEWIJZIGD.

AANPASSING AAN DE TIJDSOMSTANDIGHEDEN.
OMWENTELING IN DE CREDIETVERLEENING.

Als het getij verloopt, moet men de bakens verzetten. Als de omstandigheden zich wijzigen, moet men zich weten aan te passen. Dit weten wij en daarom geven wij U onderstaand onze **NIEUWE VOORWAARDEN** waarop wij voortaan crediet zullen verleen. Wij wijzen er in dit verband speciaal op, dat wij blijven voortgaan met het leveren van **SOLIDE GOEDEREN** tegen **UITERST BILLIJKE PRIJZEN**.

Onze nieuwe voorwaarden

1. **ALLE BEDRAGEN TOT F 250.-** worden **ZONDER VOORUIT-BETALING** geleverd op één jaar crediet.
2. Geen extra-kosten voor informatie of administratie.
3. Vergoeding van reiskosten voor één persoon voor hen, die buiten Rotterdam wonen, bij aankoop van minstens f 100.-.
4. Levering onder stipte geheimhouding, t.o.v. informatiën en thuisbezorging der goederen.
5. Alles tot **ZEER BILLIJKE PRIJZEN**, die veelal gelijk zijn aan die van goede contantzaken, doch nooit meer dan 10% daarboven liggen. Alle goederen in onze magazijnen zijn van een duidelijke prijskaart

voorzien. Geen onduidelijk of niet geprijsde goederen.

6. Het leggen van Zeil en Linoleum geschiedt **GEHEEL GRATIS**. Veranderingen aan confectie eveneens.
7. Levering van alle goederen onder garantie. Normale slijtage hiervan uitgezonderd.
8. **LEVERING FRANCO HUIS** door geheel Nederland, geen kosten voor verpakking. Verzending van goederen buiten de stad zonder vermelding van onzen naam als afzender. **Ons personeel draagt geen uniform. Onze auto's dragen geen naam.**
9. De betalingen kunnen door ons aan huis worden afgehaald of aan onze Kassa worden bezorgd, tegen kwijting door kwitantiezegel. Ook kan per giro worden betaald op onze post rekening of **OP EEN GEHEIM GIRONUMMER**
10. Tijdens ziekte of werkloosheid wordt **vermindering van betaling verleend, en worden de geleverde goederen niet door ons teruggehaald.**

Uiterst courante en reële bediening door ons personeel, precies alsof U à contant kocht.

„SPREK THANS MET LOEB EN 'T KOMT IN ORDE!“

..... voor Uw **MEUBELN, KLEEDING, KARPETTEN, ZEIL EN LINOLEUM, LOOPERS, MATRASSSEN EN BEDDEN, DEKENS EN SPREIEN, KINDERWAGENS, enz.**

LOEB

OPPERT 63, R'DAM, TEL. 53578

Tot Pinksteren geopend tot 8 u., Zaterdags 10 u.

Uitknippen en bewaren.



..en toen werd ik slank....



Nadat ik verscheidene vermageringsmiddelen geprobeerd had, die in het geheel niet hielpen, gaf iemand mij den raad **Facil** te gebruiken en toen werd ik slank! In 4 maanden tijd verloor ik 8 kilo aan gewicht, zonder hiervan ook maar éénig nadeelig gevolg te ondervinden. **Facil** bevalt mij zeer goed.

Uw tevreden S. H.

FACIL maakt slank zonder het minste gevaar voor de gezondheid - zonder dieet en zonder eenig nadeelig gevolg. **FACIL** is verkrijgbaar in apoth. en drog. à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

FACIL



Door een fiksche Maartsche
bui kregen we in onze pro-
vincie de eerste sneeuw....



... die nog even dit plek-
je, waar de bank reeds
lentefeest wacht, een
wintersch aanzien gaf.



En de jeugd geniet nog
even voor schooltijd.

MAARTSCHE



BUIEN

Hier zitten we veilig.



Op de gladde baa_n.

En na schooltijd was
de sneeuw al weer ver-
dwenen en moet de
jeugd zich weer op een
andere manier vermaken.

